Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 26. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 3-го ЛЮТОГО 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 3, 1977 No. 26. VOL. LXXXIV.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ НЕ ВІДСТУПЛЯТЬ ВІД СВОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ СКРІПИТИ ЛЮДСЬКІ ПРАВА В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ ТА В СВІТІ — ЗАЯВИВ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ДОБРИНІНУ

СУДИЛИЩЕ КҐБ НАД СТРОКАТОЮ, РІЗНИКОВИМ ТА ПРИТИКОЮ

Ню Йорк, (Пресова Служба ЗП УГВР).—На Захід продістався поширюваний в самвидаві „Вирок" суду над Ніною Строкатою, Олексієм Різниковим та Олексієм Притикою, що їх 19 травня 1972 року судила „Судова колеґія для кримінальних справ Одеського обласного суду, в складі, як пишеться в тексті „Вироку": „головуючого — Котенка В.М., народних засідателів — Кравцова М.А., Григоренка В.М., при секретарі— Чебан М.В., з участю прокурора—Бухтиярова Л.І., й адвокатів Полторацького В.О., Єфімова В.Ф., Нефеда В.В."

У цьому обширному двадцятисторінковому документі подано докладний перебіг суду і текст вироку. Всіх трьох обвинувачували в „порушенні закону, передбаченого статтею 62, ч. 1 КК УРСР" і „під час судового засідання у цій справі встановлено, що підсудні, поділяючи ворожі до радянської влади погляди, вели антирадянську аґітацію і пропаґанду з метою підриву і послаблення радянської влади. Серед свого оточення вони поширювали матеріяли т. зв. самвидаву антирадянського змісту шляхом наклепницьких висловлювань і поширювання матеріялів самвидаву, вони перекручували радянську дійсність."

Говорячи про „конкретну злочинну діяльність кожного із підсудних", у вироці вичисляється довгий список літератури, що її найдено в обвинувачених, та реєструється зустрічі, розмови, передачі літератури і т.п., які мали б творити цю „злочинну діяльність". Серед матеріялів, знайдених у Ніни Строкатої, згадується „Нащадкам Лаврентія Берії", Лист до Міжнародної асоціяції журналістів м. Праги" з 1966 року, „Лист до колективу журналу „Перець", вірші „Ліна і Лара", „Мойсей і Датан" В. Мороза, „Серед снігів" того ж автора, „Український вісник" ч. 2, „Хроніка поточних подій" ч. 13, збірка поезій М. Холодного „Крик з могили", лист священика С. Желудкова та інші.

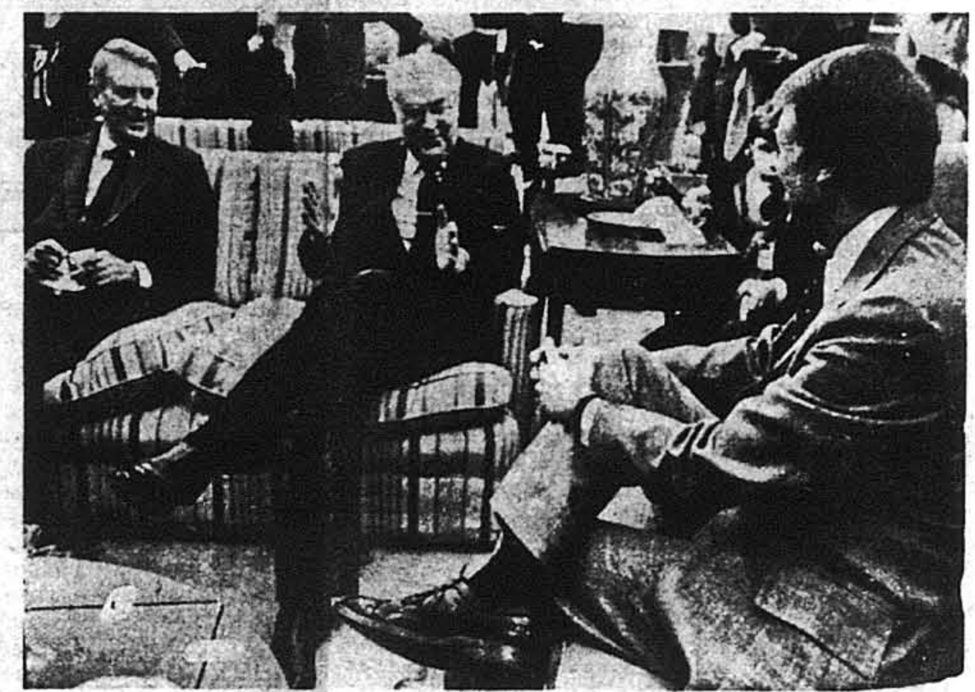
Ті ж самі та інші документи самвидаву найдено теж в інших підсудних і їх також обвинувачували в поширюванні їх.

Так, наприклад, Різникову закидається, що „протягом 1967-1970 років він при деяких зустрічах з О. Притикою в розмовах у помешканні і в інших місцях зводив наклепи на радянську дійсність, національну по-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СПРАВА ОБМЕЖЕННЯ ЗБРОЄНЬ БУЛА ГОЛОВНИМ ПРЕДМЕТОМ РОЗМОВ

Вашінґтон.— Президент Джіммі Картер під час своєї першої офіціяльної зустрічі і розмови зі совєтським амбасадором Анатолієм Добриніном в Білому Домі у вівторок, 1-го лютого, заявив ясно і недвозначно, що З'єднані Стейти Америки не відступлять від свого зобов'язання обороняти і скріплювати людські права в Совєтському Союзі та всюди в світі. „Ми не нападаємо Совєтський Союз, але висловлюємо наше зобов'язання щодо людських прав", — сказав президент Картер амбасадорові Добриніну під час розмови, головною темою якої була справа обмеження зброєнь.

Зустріч в Білому Домі. Сидять (зліва) державний секретар Сайрус Венс, совєтський амбасадор Анатолій Добринін і президент Джіммі Картер.

Після зустрічі президента Картера з Добриніном з Білого Дому поінформовано, що президент Картер висловив свій погляд на американське зобов'язання відносно людських прав в загальній формі, без відклику на совєтські погрози д-рові А. Сахарову чи будь-яку іншу конкретну справу, що була предметом останніх заяв і пересторог Державного департаменту та мала широкий відгомін в Америці і світі.

Вияснення з Білого Дому вважається за посередню відповідь на коментарі деяких кореспондентів, які твердили, що президент Картер мав сказати віцепрезидентові Мондейлові в гелікоптері, яким вони оба їхали з летовища до Білого Дому після повороту Мондейла з відвідин в Европі й Азії, що Уряд був „збентежений" виступом Державного департаменту в обороні д-ра Сахарова минулого тижня. Як уже інформовано, заява Державного департаменту не була раніше узгіднена з державним секретарем Сайрусом Венсом і також президент Картер заявив в неділю, що він не був вдоволений способом виступу Державного департаменту в цій справі, але не заперечував і не висловив свого непогодження із самою заявою, якою, як відомо, Державний департамент перестерігав Совєтський Союз проти шиканів і погроз відомому оборонцеві людських прав в Совєтському Союзі, д-рові Анреєві Сахарову. Також державний секретар Сайрус Венс не висловив свого непогодження із заявою очолюваного ним Державного департаменту, тільки ствердив, що він про цю заяву не був попереджений, що поставило його в дещо незручну ситуацію в розмові з амбасадором Добриніном, який викликав його телефоном негайно після проголошення заяви.

Згідно з повідомленнями кореспондентів, які були приявні при приїзді Добриніна до Білого Дому, справу людських прав в тій розмові тільки „заторкнено", бо головною темою розмови була справа обмеження зброєнь. Зустрічаючи Добриніна в Білому Домі, президент Картер сказав: „Я чув багато доброго про Вас і Вашу службу у Вашінґтоні. Я сподіюся, що матиму добрі взаємини з Вами і п. Леонідом Бреж-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДВОДЕННА КОНФЕРЕНЦІЯ У ВАШІНҐТОНІ РОЗГЛЯДАЛА АМЕРИКАНСЬКО—СОВЄТСЬКІ ВІДНОСИНИ

Вашінґтон, Д.К. (УККА). — В четвер і п'ятницю 27-го і 28-го січня 1977 року відбулася тут, в готелі Статлер Гілтон, успішна міжнародна конференція на тему американсько-совєтських відносин та політики „відпруження" між ЗСА і СССР. Спонзорами конференції були численні американські організації, між ними Американська Рада для Світової Свободи, президентом якої є проф. д-р Лев Е. Добрянський, президент УККА, який координував та проводив конференцію.

Конференція почалася спільним обідом, під час якого промовляли д-р Рей С. Клайн, директор Центру для Стратегічних Студій при Університеті Джорджтавн; Дж. Т. Повер, представник Американської Федерації Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій (АФП-КІО), та Джефрі Патті, член британського парляменту.

Властиву конференцію поділено на чотири секції — панелі, які обговорювали специфічні проблеми, як НАТО, Поневолені Нації, „Гельсінська угода" та розброєневі переговори між ЗСА та СССР (САЛТ).

Першим панелем проводив проф. Стефан Т. Поссони, член Інституту Гувера в Каліфорнії та визначний американський політичний письменник, член Дорадчої Редакційної Ради „Українського Квартальника". Промовляли на цьому першому панелі проф. Бріян Крозіє, визначний британський автор та директор Інституту для студій конфлікту в Лондоні, ген. Андрю Дж. Гудпастер, б. американський командант збройних сил НАТО в Европі, та Річард Дж. Вейлен, американський автор та знавець міжнародних відносин.

Другим панелем про „Поневолені Нації" проводив проф. Добрянський, а головними доповідачами були: проф. Джан А. Армстронґ, відомий знавець України та автор „Українського Націоналізму", який тепер учить історії в університеті Висконсин у Медісоні, Виск.; д-р Генрі Лейн Гол з Алабамського Університету в Гунтсвіл, Алабама, та проф. Єржи Гавітман, голова департаменту політичних наук в Парк Коледжі, Канзас Ситі, Міссурі.

Проф. Армстронґ у своїй доповіді заявив, що „між закінченням Другої світової

(Закінчення на стор. 6-ій)

Польські дисиденти піддержують своїх друзів в Чехо-Словаччині і Східній Німеччині

Варшава. — Ройтер інформує, що 22 польські дисиденти опублікували відкритого листа з заявою солідарности з їхніми друзями в Чехо-Словаччині і Східній Німеччині, які змагаються за людські права в їхніх країнах. Польські дисиденти заявляють, що вони долучують свій голос до голосів протесту мадярських інтелектуалістів і голосу Академіка Андрея Сахарова, висловлених раніше. Усі 22 підписані на листі належать до Робітничого Комітету, який був зорганізований у вересні 1976 року для оборони ув'язнених робітників, які брали участь у протиурядових демонстраціях. Згідно з поголосками, які кружляють серед польських інтелектуалістів, верховода польської Компартії Едвард Ґєрек плянує застосувати амнестію у відношенні до засуджених робітників. Говорять, що з нагоди травневого свята бодай половина засуджених повинна вийти на волю, а друга половина — 22-го липня. Цей день є національним святом в Польщі. Сотні польських інтелектуалістів і Ієрархія та священство Польської Католицької Церкви вже віддавна домагаються від уряду амнестії для робітників.

Американське телебачення заплатить СССР 80 мільйонів долярів за олімпійські передачі

Москва. — У вівторок, 1-го лютого ц. р., відбулася тут церемонія підписання домовлености між речниками американської телевізійної компанії NBC і представниками совєтського Олімпійського Комітету про телевізійні передачі з Москви олімпійських ігрищ в 1980 році. Американська Національна Радіокомпанія (NBC) погодилася заплатити найвищу в телевізійній історії суму 80 мільйонів долярів урядові СССР за право передавати перебіг олімпійських ігрищ до З'єднаних Стейтів Америки. Після церемонії підписання договору екзекутивний віцепрезидент совєтського Олімпійського Комітету, Владімір І. Коваль, заявив, що з підставової суми 35 мільйонів, 22.366.667 одержить совєтський Комітет і 12.633.333 Міжнародний Олімпійський Комітет. Решта суми, яка може перейти 80 мільйонів долярів, буде зужита на технічні влаштування, потрібні для передавання ігрищ з Москви до ЗСА. Минулого літа інша телевізійна корпорація ABC заплатила за такі ж передавання з Монтреалю тільки 25 мільйонів долярів, отже 55 мільйонів менше. Підписання договору Корпорацією NBC на таку велику суму викликало невдоволення в ЗСА, а деякі інші компанії, які вели раніше переговори з представниками СССР, погрожують судом. Дехто вважає, що Совєтський Союз використав ситуацію „перегонів" американських кампаній за право передач і визначив за передачі астрономічну суму.

МОНДЕЙЛ ВДОВОЛЕНИЙ ВИСЛІДОМ СВОЇХ ВІДВІДИН В ЕВРОПІ І ЯПОНІЇ

Вашінґтон. — Віцепрезидент ЗСА Волтер Мондейл повернувся у вівторок, 1-го лютого ц. р., після 9-денної поїздки до Европи і Японії назад до Вашінґтону вдоволений своєю місією, яку він розпочав з доручення президента Джіммі Картера дослівно три дні після інавгураційних церемоній. На летовищі, де його вітали дружина Джоен, президент Картер і багато інших офіційних осіб, Мондейл заявив, що головними напрямними американської закордонної політики є тісна співпраця і консультація з альянтами, і тому добре сталося, що їх вчасно поінформовано про американське становище, бо тепер вони знають інтенцію Адміністрації Картера відносно закордону. Відповідаючи на привітання Президента, Мондейл відмітив, що він дуже вдоволений перебігом розмов в Брюсселі, Бонні, Римі, Лондоні, Парижі і Токіо. „Очевидно, цілий ряд труднощів лежить перед нами, — заявив віцепрезидент, — але ми і наші приятелі за кордоном мусимо прийняти виклик і ті труднощі подолати". Мондейл додав, що його рання поїздка до заприязнених країн вказує на те, що ЗСА є готові прийняти цей виклик. Президент Картер у своєму короткому привітальному слові заявив, що він дуже вдоволений місією віцепрезидента, який гідно репрезентував ЗСА за кордоном. Мондейл, який в часі своєї 9-денної поїздки переїхав 22.000 миль літаком, зустрічався і розмовляв з головою Католицької Церкви Папою Павлом УІ, президентом Франції Валери Жіскаром д 'Естеном, канцлером Західньої Німеччини Гельмутом Шмідтом, прем'єром Великобританії Джеймсом Каллаганом, прем'єром Японії Такео Фокудою та чоловими лідерами Північно-Атлантійського Оборонного Пакту (НАТО) і Европейського Господарського Ринку. Головною темою розмов із згаданими лідерами були справи економіки, конференції індустріяльних країн, зупинення поширення атомової бомби, припинення масового продажу конвенційної зброї і координації політики між урядами ЗСА та його аліянтами в Европі і азійських країнах.

Після короткого відпочинку віцепрезидент Мондейл звітуватиме про свою поїздку і свої спостереження перед президентом Картером і лідерами Конгресу.

МИНУЛОРІЧНА ЗБІРКА ДО НАРОДНОГО ФОНДУ УККА ПРИНЕСЛА $142,169.40, ПЕРЕВИЩИВШИ ВСІ ДОТЕПЕРІШНІ

Ню Йорк. — Минулорічна збірка Національного Датку до Українського Народного Фонду УККА принесла загальну суму $142,169.40, що становить рекордову суму в цілій вже 27-літній історії цього Фонду. Раніше найвища сума до цього Фонду, зібрана в 1952-му році, виносила $139,289.97. Попереднього 1975 р. сума цієї збірки заносила $131,346.50. На загальну минулорічну суму зібраного Національного Датку до УНФонду УККА склалися: індивідуальні пожертви в сумі $121,698.40, членські вкладки від організацій і установ — 18,165.00, та спеціяльні пожертви в сумі $2,306.00. Зібрана минулого року рекордова сума Національного Датку до УНФонду УККА має тим більшу вагу, що після відбутого в жовтні XII Конгресу Українців Америки було багато песимістичних голосів та передбачувань.

Офіціяльне повідомлення Президії Екзекутиви УККА з підсумками минулорічної збірки Національного Датку до УНФонду та з коментарями на цю тему і подякою збірщикам та жертводавцям надруковано на іншому місці в цьому числі „Свободи."

Відзначення Річниці Державности й Соборности України в Бостоні

Губернатор Массачуссетс в приявності української делеґації підписує Проклямацію Дня Української Незалежности в стейті. На фото стоять (зліва): пані Марія Турко, Н. Н., о. прот. Мирон Пахолок, піддіякон Тарас Ґалонзка, Софія Давід, о. декан Петро Огірко, голова Відділу УККА інж. Кондрад Гусак, мґр. Едвард Касинець з Гарварду і головна радна УНСоюзу адв. д-р Анна Чопик. Сидить — губернатор Майкл Дукакіс.

Бостон, Масс. (Д-р Іван Дідюк). — Заходом Українського Конґресового Комітету Америки, Відділу в Бостоні, українське громадянство відзначувало цього року великі роковини проголошення Самостійности і Соборности України протягом трьох днів. 22-го січня 1977 року відбулися урочисті під-

(Закінчення на стор. 5-ій)

ПІТТСБУРҐ ЗІБРАВ 17,760 ДОЛЯРІВ НА ГАРВАРД

Піттсбурґ (М. К.) — У цьому році український Піттсбурґ ділом засвідчив вірність актам 22-го січня. У суботу, 22-го січня, у просторих приміщеннях Чартіерс Кавнтрі Клюбу відбувся 25-доляровий бенкет ФКУ. На запрошення Піттсбурґського Комітету ФКУ прибуло поверх сто чільних громадян Західньої Пенсильванії.

Молитву перед банкетом провів о. М. Глинський, парох української православної церкви у Макіс Рокс, а приявних привітав голова Піттсбурґського Комітету ФКУ Юрій Кишакевич. Вечором проводив Михайло Комічак. Провідну тему бенкету підчеркнув у вступному слові Михайло Корчинський.

Нав'язуючи до тривожних вісток з України, він ствердив: „Не вистачить маніфестаціями висказувати наш гнів. Не вистачить, відмежувавшись від України, заколисувати себе уявленими образами про українську дійсність. Не вистачить задовольнятись дешевими висловами симпатії від наших сусідів. Що нам треба — це скріплювати нашу реальну силу тут в Америці. Ми бо тут не в гостях, але співвідповідальні громадяни, що мають і обов'язки і права. Одною із твердинь нашої української сили в Америці — є Український Науковий Інститут при Гарвардському університеті."

Безперервний потік по-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Випродукувано серію прозірок „Українська Національна Революція"

Ню Йорк. — З Головної Управи АДУК-ЗСА інформують, що мистець - фотограф Осип Старостяк закінчив працю над великою серією прозірок з українськими підписами на тему „Українська Національна Революція 1917 - 1920 рр." Серія розпочинається фотодокументами з часу постання формації Українських Січових Стрільців і закінчується Другим Зимовим Походом та портретом полк. Євгена Коновальця, співробітника Головного Отамана Симона Петлюри, творця УВО та згодом ОУН.

Випуск цієї серії фотодокументів уможливила УНПоміч пожертвувавши 300 долярів для АДУК-ЗСА. Висвітлення прозірок на екрані триває кругло одну годину. До серії додано 10-хвилинний текст доповіді по темі. Серія прозірок вийшла на відзначення 60-ліття з часу початку української національної революції в 1917 р., що привела до віднови Української Соборної Державн у формі УНР.

Серія буде висвітлюватись у різних містах ЗСА і Канади з рамени Відділів АДУК, або ж на запрошення окремих громад.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montbomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Насильство „мови Леніна"

Звітуючи про недавно відбуту в Одесі республіканську конференцію, присвячену „підвищенню ефектовности вивчення російської мови в школах України", совєтські газети „на украинском языке" знову заговорили про передовість мови „старшого брата", про „мову Леніна", про „мову міжнаціонального єднання" тощо, не згадуючи при тому нічого,що школи в Українській ССР й так вже русифіковані до найвищих меж, що навіть у небагатьох залишених ще україньких школах почали останньо заводити російську мову не тільки як предмет, але як мову викладання багатьох російських пр едметів, не говорячи про технічні школи і численні курси точних наук, на яких викладання багатьох російських предметів, не говорячи („Радянська Україна"), — дуже часто без згоди вчительського складу і завідуючих школами осіб.

Напередодні тієї конференції режимова преса ще й ще раз поверталася до теми методів навчання і значення російської мови для школярів і підростаючої молоді. Русифікатори навіть постаралися, що на полицях бібліотек і у книгозбірнях шкіл появився новий журнал-брошура, присвячений „вивченню" російської мови п. н. „Русский язык и литература в школах Украинской ССР", яку ця преса дуже рекомендувала вчителям для поширення серед молоді. Все очевидно було згори заaранжоване, бо треба було якось давати собі раду з ранішим твердженням, ще з того часу заки перемоглaрадикальна теза одинонеділимців совєтського покрою, що російська мова є „за добровільним вибором" населення і вона є, мовляв, тільки мовою „загального порозуміння" на вищому урядовому щаблі. Тоді то багато говорилося також про розквіт української культури і повторювалось на всякі лади фразу про „вільний розвиток" української мови на всіх щаблях совєтського шкільництва. Тепер, а головно після XXV з'їзду КПСС і також з'їзду в Україні, чимраз менше говориться про „розквіт" і „вільний розвиток", а все більше і більше центральне місце у совєтській пресі і україномовних журналах займають теми про „другу рідну мову", про потребу швидкого злиття всіх совєтських націй в один „радянський народ" і врешті про збільшення „ефектовностей" у вивченні російської мови в українському шкільництві.

Мета тієї етноцидної і народовбивчої затії комуно-російських окупантів наявна. Письменники і журналісти писатимуть ще деякий час українською мовою, але кожного року окупанти збільшуватимуть видання російською мовою, зокрема літературних творів для молоді і студентства, з надією, що одного дня ця мова великого народу стане непотрбною, бо все хвалитиме „здобутки комунізму" однією мовою — „мовою Леніна".

Очевидно, що це тільки утопійні мрії комуно-московських режимників, бо історичний досвід, як і сучасний розвиток подій у світі, що відзначається не заниканням, а відродженням націй, їхніх мов і культур, як і головно розвиток в самій Україні з її Одержимими доказують і виявляють, що нова русифікаційна політика окупантів закінчиться так само, як і всі попередні — повним провалом. Вона, як багато інших потягнень теперішнього червоного і раніше білого окупанта, призначених на знищення української нації, викличе ще гостріший спротив свідомого елементу, зокрема молоді, яка вміє розпізнавати методи великодержавних російських шовіністів, які працюють в напрямі знищення поневолених Москвою народів.

Нашим святим обов'язком і повинністю є допомогти нашому народові в цих змаганнях всіми нашими силами і засобами.

Ярослав Курдидик

МАЛОВІДОМА АРМІЯ В ЕВРОПІ

Економісти кажуть, що Швайцарія — це „мала країна, яку слід уважати за найбільшого міжнародного банкіра світу", а мілітарні експерти називають Швайцарію „сталевим їжаком Европи". І треба признати, що обидві назви віддзеркалюють дуже точно її дійсність, а особливо, коли дивитися з мілітарної точки зору на цю „вічно готову до оборони державу".

Ця мала суходільна республіка, замкнена гірськими ланцюгами Альп, має дещо понад 6 мільйонів майже повністю цивільного населення і не має повночасної армії. Від часу створення Швайцарської Конфедерації, що оформилася 1815 року, країна не вела війни, але її уряд розцінює, що коли б зайшла потреба, Швайцарія зможе змобілізувати 650 тисяч громадян упродовж 48 годин.

Військові фахівці кажуть, що ця країна має розроблений до найважніших деталів мобілізаційний плян постійного поготівля і на випадок війни, або подібної необхідности, зможе в дуже швидкому часі перевести замінування всіх Альпійських перевалів, як теж і стратегічно важливих інсталяцій, зраціоналізування прохарчування включно із змобілізуванням своєї швайцарської фльоти.

Що? Швайцарська фльота?.. Так, Швайцарія всупереч загальному поняттю й різним жартам, що постали на цю тему, має фльоту і навіть більшу, як це могло б декому видаватися.

Ціла оборонна система Швайцарії базується на її міліції. Це — цивільні люди, які переходять окремий примусовий військовий вишкіл; вони підготовлені так, що кожночасно готові воювати. За швайцарським законом кожний чоловік у віці від 20 до 50 років мусить перейти обов'язковий тримісячний військовий вишкіл, а до 32-го року життя відбуває кожного року тритижневе т. зв. „поновлення" цього вишколу. У практиці та принципі — це армія піхотинців, яка зобов'язана боронити свою батьківщину.

Представники з державного мілітарного департаменту інфомації так і заявляють: „Ми не маємо у Швайцарії армії. Ми всі, швайцарські чоловіки і жінки, — це суцільна армія"...

Дуже часто відвідувачі Швайцарії бачать, як уряд постачає окремі осередки зброєю й амуніцією та що чоловіки тримають її (зброю) вдома. Це відноситься теж і до харчових запасів, які тримається на випадок необхідности. Швайцарська оборона постала і базується, властиво, на засаді невтральности країни. Всі швайцарці пригадують Другу світову війну, коли Швайцарія була майже зовсім заблькована й оточена „силами Осі".

Коли б ворог мав намір увійти до Швайцарії, — заявляють з урядових кіл, — то він мусітиме платити за це неспівмірно високу ціну. Тому швайцарці прийшли до такого висновку: що кожний, нехай і найбільш потенційний агресор, уважає, що платити йому таку високу ціну „просто не оплатиться". На шантаж і тиск ззовні, отже, не звертають уваги самовпевні швайцарці.

Мілітарний бюджет Швайцарії на 1976 рік виносив понад один мільярд долярів. Ця сума становить приблизно два відсотки від загального доходу національної продукції. У випадку війни Швайцарія може дійсно перетворитись у „сталевого їжака", коли взяти до уваги, що ця країна теж змодернізувала свою зброю; а в додатку її охороняють на периферіях гірські масиви, що їх можна зарахувати до своєрідних природних кам'яних фортець.

Кожного ворога зустрінуть у гірських околицях спеціяльно вишколені для цього гірські прикордонні з'єднання, а коли б навіть ворогові вдалося може і прорватися крізь якийсь просмик, то хіба тільки невеликим відділам гірських бойових одиниць, бо танки не просунуться за ніяку ціну в глибину країни.

Кожну ворожу панцерну зброю зустрінуть цементові пересувні, постійні т. зв. „смочні зуби", заміновані дороги, а з боків — протипанцерні базуки.

„Немає дослівно ані одного проїзду в нутро Швайцарії, — заявляють міродайні оборонні чинники цієї країни, — що їх ми не змогли б замінувати, дослівно в мить ока." Може ще і не вся швайцарська зброя є „архизмодернізованою", але вже нині висуваються на чільне місце „Французько-Швайцарські Міражі" та легкопересувана протипанцерна зброя. Запаси амуніції у Швайцарії, головним чином легкої, що є її власного виробу, є достатні.

Якщо ж йдеться про оборону Швайцарії проти евентуальної нуклеарної війни, то з цієї точки зору ця країна може послужити модельним прикладом для решти світу. Понад 50 відсотків населення має сховища при своїх власних приміщеннях, а решта може користуватися на випадок потреби публічними сховищами під більшими будівлями й індустріяльними спорудами. Всі нові будинки мусять включати обов'язково бомбосховища за точною урядовою специфікацією, а всі домашні господині мають розпорядження тримати завжди в запасі законсервовані харчі на повних два місяці.

Цивільне населення, яке відмовлялося або не хотіло приймати участи в цивільній обороні, карається тюрмою. І так в минулому році 516 осіб були покарані мілітарним трибуналом арештом від трьох до семи місяців тюрми. Тих, які не зголошуються на „поновлення військового вишколу" карають теж неменш суворо.

Мобілізаційний плян включає у свою програму теж і швайцарську фльоту. Швайцарія має невеликого тонажу торговельну фльоту, яка пливе із Райнського порту Базелю, і звідтіля вона має вихід до Північного моря. За останньою урядовою статистикою ця фльота має загально 304.841 брутто-тонажу і посеред 111 мореплавних країн займає 50-те місце, тож випереджує навіть Ірляндію і ще багато країн. Очевидно, що на випадок необхідности, всю фльоту „ополчується" — мобілізується, включно із пасажирськими кораблями, невеликими швидкоплавними бойовими човнами та поліційними стежними човнами і вертольотами.

Л. Бурачинська

ГОЛОС МИСТКИНІ

У ч. 15 „Свободи" пролунав такий голос п. н. „Турбуюче в українському мистецтві — тут і там". Аркадія Оленська-Петришин стверджує, що в Україні іде процес нівелізації в образотворчому мистецтві, що обмежується до зображення „загально відомих радянських ідеалів". А в народному мистецтві творчість занепадає під тиском „тематичного змісту". У тканину, вишивку чи деревoрізьбу штучно впроваджують дати, символи, а то й цілі гасла. Всі ми знаємо причину цього процесу, на який засуджено свобідну мистецьку творчість в умовинах підсовєтської дійсности. Але авторка запитує, чому в нас тут зауважується таке саме явище?

Причину до того легко знайти й авторка її навіть підсуває у своїй статті. Це є слабе мистецьке виховання нашого суспільства. Образотворчі мистці (певна категорія їх) розраховують на сантимент, що його має наша людина до українського краєвиду, соняшників та історичних постатей і стараються „фабрикувати" такі картини. А „народні умільці" (нехай вільно буде вжити цього виразу для наших писанкарів, керамікарів і вишивальниць) беруться за це діло, нехтуючи правилами українського орнаменту, що пов'язаний із даною технікою, і зводять ці свої вироби до жалюгідного рівня.

У статті А. Оленської-Петришин є наведені голоси, що їх висловили уже наші мистці, перестерігаючи суспільство перед тим процесом. Ми раді, що такі голоси появились, а до них приєднується ще й цей останній. Але це замало. Газетні чи журнальні статті бажані й потрібні. Та не вистачає стверджувати факт, а треба й працювати в тому напрямку. Освідомлення суспільства про мистецькі вартості — це довгий процес. У державних народів, чи в тих, що над ними не висить загроза переслідування за свобідну мистецьку творчість, встановився вже певний порядок переходу народної творчости у ділянку прикладного мистецтва. Це розв'язується при допомозі мистецько-промислових шкіл, відповідних підручників, пропагандивних виставок і навіть звичайних ярмарків. Не треба шукати за прикладом скандинавських країн, що цей перехід у себе дуже добре розв'язали. Передвоєнна Польща також пішла тим шляхом і наладнала в себе цей перехід вартостей. А в Америці бачимо на прикладі народного мистецтва пенсильвенських „дачів", що знайшло собі ґрунт у сучасному прикладному мистецтві цієї країни.

У нас немає шкіл прикладного мистецтва ані видань того роду. Є нечисленні фахівці, що зайняті заробітковою працею і не можуть присвятити тій справі багато часу й уваги. Загал ставиться до пізнання народного мистецтва і зберігання його доволі байдуже. Найкращий доказ — це факт, що коли перестала діяти Музейна Виставка в Українському Інституті Америки у 1971 р., то ніякий громадський чи навіть мистецький чинник не поцікавився тим. Треба було великих зусиль Союзу Українок Америки, щоб придбати потрібне для Музею приміщення. Врешті маємо тепер у Ню Йорку станицю, яка може

(Закінчення на стор. 5-ій)

Леся Лисак

Б'Є ДЗВІН

Чи ще пам'ятаєте, як у селі бив дзвін на тривогу? Серце дзвона раз-у-раз ударяло в один бік, видаючи пронизливий звук, що сповіщав нещастя й закликав на рятунок. Не б'ють тепер дзвони на сполох ні тут, ні на Рідній Землі, тільки ще чиєсь серце відзивається, мов давній дзвін.

Трапилася подія, майже неймовірна, та, на превеликий жаль, правдива. Вломалися в одному місті до української церкви й пограбували освячені літургійні предмети. Може, скаже хтось, що вломи й святотацтва тепер „звичайна подія". Може, коли це поповняють злочинці, психопати, чи наркомани. Уболіваємо тоді, що живемо у страшних часах. Та що думати, коли святотацтво вчинили не „чужі", не психопати, не наркомани, але ті, які ще недавно вчилися у школі при церкві, яку обікрали? Знали отже добре, де найлегше вибити вікно та виламати двері до церкви..

Пограбовані предмети порозбирали на куски, щоб відтак позолочувані частини продати торгівцеві так званих антиків за кілька чи кільканадцять долярів. Був би може й слід застиг по цьому святотацтві, та Боже Провидіння не дозволило на те. Молодечих злочинців викрили, пограбовані, хоч вже непридатні до вжитку, святощі відібрали. Їх чекає суд і, правдоподібно, якийсь легкий присуд, бо одне — вони ще неповнолітні, друге — оборонці знайдуть якісь злагіднюючі обставини.

Відома річ, що людські суди й осуди були, є і будуть недосконалими, і не наша справа бути суддею. І хоч бачиться щоденно чимало зла, хоч чується щоденно про злочини, від яких кров стигне в жилах, проте у цьому випадку муляє питання: де ділося сумління згаданих, як у нас колись м'яко казали, „дурних дітей"?

А воно, це сумління, колись таки було. Виростала я між молоддю, яка хоч і не хизувалася „модерною освітою", проте знала границю між малим і великим гріхом.

Закрадалися хлопчаки у чужий сад на яблука, хоч і знали, що треба буде з цього сподіватися, бо це теж була крадіж. Та й не раз власник суду, переловивши на гарячому вчинку, відмірював їм „науку" буком. А коли дізнався про це рідний батько, ще докладав ремінцем зі словами „а не роби мені стиду перед людьми!" Та тільки ці хлопчаки часто-густо тоді недоїдали, а вкрадене яблуко заспокоювало голод. Та пограбувати рідну церкву не наважився б тоді і найголодніший із хлопчаків. „Рука тобі всохне, коли обкрадеш Божий Дім" — звучав неписаний закон.

Скаже хтось: перестарілий погляд. Тепер рука не всихає навіть від ще жахливіших злочинів! Треба підійти до цього по-новітньому, по-науковому".

По-новітньому ті, що хотіли продати вкрадені з церкви речі, не були голодні. Якраз навпаки; були пересичені. У подертих черевиках теж не ходили. Тут тепер батьки дають дітям на їхні видатки часто-густо більше, як треба. Неголодна тут навіть молодь, що живе за гроші „велферу". Коли минулого літа та осені ця молодь шестикратно вибила мені вікна пляшками з кока-колі, завжди ще добавляла для „фану" свіжі сирі, а часами й варені яйця. Бували „щасливі" дні, коли вікна не були вибиті, зате під вікнами валялися, окрім яєць, свіженькі помідори та бросквині. Раз на відміну знайшла велику пишну, тільки над'їджену помаранчу. І думала: хто у часах нашої молодости наважився б так безсоромно марнувати свіжі, ще й дорогі харчі? Не наші ровесники, для яких люксус — помаранчі були тоді недоступними, а яйця продавали, щоб було на сіль та нафту...Та й тепер у найбагатшій країні світу, де живемо, харчі вже не такі то дешеві. Бодай не для тих, які мусять на них заробляти, переплачуючи важку працю здоров'ям...

Я вже не дивувалася, тільки болісно зціпила уста, коли з могили Матері хтось вкрав гарні тривкі квіти. Це вже мабуть не були молодики, бо їм квіти нецікаві, це могла бути цвинтарна обслуга, якій забажалося „прикрасити" хату квітами з чиєсь могили. Деякі „модерні люди" не бояться померлих, бо це „забобони". Чи сумління теж треба назвати забобонами?

Коли проступки поповняють малолітні злочинці, непричетні до нашої громади, можна від біди сказати „моя хата зкраю, щоб тільки мене це не зустрінуло". Та коли святотацтво поповняє хтось із нашої громади, тоді вже не можна мовчати. Припускаю, що це відокремлений випадок, який у більшості наших громад немислимий. Знаю, що переважаюча більшість української молоді на чужині є чесна, незіпсута, нездеморалізована. Знаю, що батьки, українські школи, організації і все громадянство докладають велитенських зусиль, щоб наша молодь справді стала надійним майбутнім — нашою гордістю. Та все таки серце, мов давній дзвін, б'є на перестрогу, щоб, не дай Боже, щось подібне більше не притрапилося. Хто попікся на гарячому, дує на холодне...

Більше уважливости батьків, що роблять „модерні" діти, в якому товаристві перебувають і чи не підпадають під лихі впливи, ніяк дітям не зашкодить. Є ж межа поміж надмірною суворістю і надмірною поблажливістю батьків. Справжня батьківська любов не сміє бути сліпою.

Це кілька думок людини, яка прагне, щоб молодь, яка прийде нам на зміну, виправдала покладені на неї надії та обов'язки, покладені на неї Божими й людсько-українськими законами.

Борис Олександрів

„ТЕБЕ Я В ПІСНІ БАЧУ, РІДНИЙ КРАЮ"...

(Сильветка співака-артиста Йосипа Гошуляка)

(3)

„Радять Вам рецензенти більше уваги віддавати творам світового репертуару. Звичайно, його цуратися не слід, але, на мій погляд, не варто забувати й того, що слухачі чули й завжди можуть почути з уст багатьох співаків світову клясику, а от українську — не всі можуть представити в такому чудесному виконанні, як Ви, тому звужувати репертуар, який найближче лежить до природи Вашого артистичного мистецтва — немає рації. Навпаки, бо в цьому Ваша оригінальність. Ваша особливість. Ваша сила. Дуже добре, що включаєте до репертуару сучасних українських, зокрема київських, композиторів, а найбільше дякую Вам за те, що оживили наш поетичний епос — думи. Гадаю, що є потреба робити дальші творчі пошуки в цій справі. Дума, і то цілком певно, може зацікавити сучасного слухача, навіть іноземця, бо все залежить від мистця і від інтерпретації. Ви уже маєте у цьому і досвід, і досягнення. Щасти Вам і надалі".

„У Вашій особі я знайшов на життьовому шляху визначного мистця, що має тонкий, вироблений естетичний смак, високу культуру загальну, а до всього — уміє поєднати в своїх заінтересуваннях досягнення світової музичної культури і музичного мистецтва рідного народу у всіх його виявах. А це уміли поєднувати тільки такі великі таланти, як Лисенко, Крушельницька, Мишуга та ще дехто. Ваші пошуки, новий підхід у практичній ділянці до деяких жанрів, зокрема до думи, справді під силу тільки видатним творчим індивідуальностям... І коли маєте на цьому шляху успіхи — то їх варто розвивати. Новаторство завжди для творців не буває легким, і не швидко, вірніше не завжди швидко, знаходить потрібний відгомін..."

„Мене дуже радує Ваша мистецька цілеспрямованість, різносторонність задумів і, звичайно, увага до музичної творчости нашого народу, яка б вона не була і як би до неї не ставилися в різних місцях земної кулі. Пропагувати її слід, уміло й з гідністю, як це робили Крушельницька, Мишуга, Менцінський та інші, і Ви, як молодший, становитеся в ряд цієї славної когорти та радуєте нас, Ваших сучасників... Гадаю, що на такій точці зору ми мусимо сходитися, бо вона ґрунтується на засадах розуму й справедливости..."

Листи Григорія Нудьги, автора багатьох серйозних праць з музикознавства, наводять на цікаві роздум. З цього приводу в нас з Йосипом Гошуляком відбулася більш-менш така розмова:

— Ось, — сказав я, — Нудьга пише про відроджене зацікавлення до наших старовинних дум на Україні, особливо серед молоді. Цікаво було б знати, чим це пояснюється: зростом зацікавлення до історичного минулого нашого народу, так яскраво відбитого в думах, чи сутожанровими особливостями дум? Атакож: як сприймає думи та історичні пісні епічного характеру наша молодь на еміґрації? Чи не здаються вони якимось незрозумілим анахронізмом?

— Еміґраційна молодь, відповів Гошуляк, — на жаль, мало відвідує наші музичні чи будь-які імпрези. Але та, що відвідує (мабуть національно свідоміша молодь) реаґує на пісні цього жанру добре. Вони здаються їй — та насправді вони і є значно відмінними від популярних, співаних і переспіваних на наших сценах традиційних любовно-побутових пісень. Не зважаючи на значний вік наших історичних пісень і дум, вони здаються, у співставленні, чимось новим і свіжим. Щождо старшого громадянства, то воно сприймає ці речі дуже емоційно, часто зі сльозами в очах, і мене завжди просять співати їх знову і знову...

Ми погодилися на тому, що остання третина, а ще більше, ймовірно, остання четвертина цього століття позначується збільшеною увагою до історичного минулого майже всіх народів у світі, пильним шуканням своєї національної ідентичности — процесом, безумовно, позитивним і стимулюючим культурний розвиток. А для нас цей процес особливо важливий.

Потім розмова перейшла на другу платівку Гошуляка — двочастинну програму зі світової і української музики, „басові арії та монологи" — Верді, Римський-Корсаков, Вериківський і Фоменко, видану минулого року. Платівку частинно фінансувала й випустила в світ фірма „Бут Мастер Концерт Серієс" — з філіями в Америці й Канаді. Цього разу наш артист співав у супроводі Канадської симфонічної оркестри під керівництвом диригента Ернесто Барбіні.

Один бік платівки присвячений повністю Верді — речитативам і аріям з опер „Набукко", „Сіцілійські вечірні" і „Дон Карлос". На другому боці — арія з опери „Садко" Римського-Корсакова, „Чернець" Вериківського, та „Ой чого ти, Дніпре" Фоменка. Репертуар, як український так і неукраїнський, укладений стилево і витриманий у колі історичної тематики.

Музиколог Василь Витвицький пише про цю платівку ось що:

„Особливу увагу притягає „Чернець"...Це один з трьох монологів для баса з оркестрою, що їх М. Вериківський написав у роках 1942-1945 (крім „Черця", це „Ярослав Мудрий" і „Сковорода"). Нашому співакові належить принзнання за те, що цей твір із забуття і дав змогу запізнатися з ним ширшим колам наших і не-наших слухачів... Слухання „басових арій та монологів" Йосипа Гошуляка дає справжню насолоду. Гарного забарвлення голос нашого співака вирівняний на всій ширині. Замітна точність інтонації та добра дикція в обох текстах — українському й італійському. Передавання змісту виконуваних творів повне глибини і внутрішнього переконання. В усьому слідне серйозне, вимогливе ставлення до своєї мистецької праці. Симфонічна оркестра під диригентурою маестро Барбіні виявилася знаменитим, можна сказати блискучим, партнером. Подекуди хотілось би, щоб вона виразніше пускала співака на перший плян, та це, можливо, слід було зробити відповідним технічним процесом під час виконання... Кажучи коротко: цінна і зразково оформлена платівка. Добре, що видала її канадська фірма: можна сподіватися, що платівка ця не залишиться виключним здобутком нашого замкненого кола". („Нові дні", травень 1976 р.).

Інші голоси:

є „За подарунок кланяюся Вам низенько... Ваша праця як вокаліста і як інтерпретатора, належить до високої кляси музичної культури... Слухаючи твір М. Вериківського, я не міг стримати своїх сліз. Я був під впливом великої сили мистецтва. І взагалі, у всіх записаних творах, голос Ваш був під контролею і творчо-надхнений. Ви, Йосипе Григоровичу, без ґвалту й без крику, без „попрошайства", видали важливий документ для історії української еміґрації". (Г. Китастий, лист).

(Продовження буде)

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕЗИДІЇ ЕКЗЕКУТИВИ УККА

Збірка Національного Датку в 1976 році осягнула суму 142,169.40 дол. і перевищила всі дотеперішні збірки до УНФонду

Екзекутива Українського Конґресового Комітету повідомляє про повний успіх збірки Національного Датку та членських вкладок до УНФонду в році 1976.

На час замкнення рахунків,— це є 15 січня 1977, всі вплати до УНФонду дали суму 142,169.40 дол.

Ця сума складається з таких вплат:

Ідивідуальні	$ 121,698.40
Членські вкладки організацій	18,165.00
Спеціяльні датки	2,306.00
Разом:	**$ 142,169.40**

Збірка за 1975 р. осягнула суму 131,346.50. дол. Найвища сума, яку ми осягнули в збірці за час його 27 літного існування, була в році 1952-53 — 136,268.97 дол.

Повний успіх збірки НД в 1976 році свідчить і переконує, що немає труднощів, яких не можна б перемогти спільними зусиллями. Рішальними силами в цьому році були: наша єдність, наша рішучість та наша непохитна віра в нашу правду і слушність нашої української справи, для якої ми всі працюємо.

В часі відвідин Блаженнішого Патріярха Йосифа в нашому будинку при Другій евеню в дні 24 вересня 1976 року почули ми знову його слова,звернені цим разом до представників УККА:,,ВЕЛИКОГО БАЖАЙТЕ!", а цим великим є передовсім воля Українського Народу і незалежність України. Кожний наш успіх,моральний і матеріяльний,зближає нас і наш нарід до цієї великої мети. Поширювання правди про Україну і оборона прав українського народу на американських і міжнародних форумах, заступництво за тих церковних і культурних діячів в Україні, що караются по в'язницях і концтаборах- це ті найширші завдання, що стоять перед УККА та всіми українцями у вільному світі, що об'єдналися в Світовому Конгресі Вільних Українців.

На цьому місці висловлюємо признання і подяку всім тим нашим громадянам, які, не жаліючи ні свого труду, ні матеріяльного вкладу,переводили збірки Національного Датку у своїх місцевостях. Також висловлюємо вдячність жертводавцям, бо без їх зрозуміння ваги праці УККА навіть найбільший труд збирачів УНФонду не приніс би користи.

З великим признанням мусимо висловитися про жертвенність осіб, річний даток яких становить поважну суму їх старечої пенсії. Канцелярія УККА може це потвердити багатьома листами громадян, яким минуло 75 літ та які впродовж 27-літнього існування УНФонду присилають свої вкладки.

Повний успіх збірки Національного Датку в 1976 році не тільки вдоволяє нас, але і зобов'язує до дальшої посиленої праці.

По закінченні збірки висловлюємо велику вдячність проводам наших Центральних установ і їх пресовим органам, Управам Відділів УККА та їхнім збірковим референтам, а передовсім платникам Національного Датку і всій нашій громаді, бо їм треба завдячувати, що турботливий для УККА рік 1976 закінчився блискучим акордом, за який можна уважати успіх збірки Національного Датку.

В своєму листі до XII Конґресу Українців Америки Блаженніший Патріярх Йосиф написав такі знаменні слова:

,,Злука всіх проводів Товариств у Вашому Конгресі стає могутнім чинником у нашому церковному і національному житті. Треба невтралізувати всі розбіжності, вказати один спільний напрям в остаточному діянні для всіх і це буде великий подвиг в нашому житті".

Бажаємо в 1977 році іти тим шляхом.

ЗА ПРЕЗИДІЮ РКЗЕКУТИВИ УККА

Лев Добрянський — президент
Йосип Лисогір — екз. віцепрезидент
Ігнат Білинський — секретар
Уляна Дячук — касир
Іван Базарко — адміністративний директор

Ню Йорк, 31 січня 1977

Інформаційний Центр у Сан Дієго

У південно-західній частині ЗСА над Пацифіком лежить пейзажне місто Сан Дієго з підтропічним кліматом, з вічно зеленими деревами та барвистими квітниками.Сан Дієго не так давно відоме, лише військово-морською базою з кількома сотнями тисяч населення. У місті відсутня важка промисловість, а легка існує лише для забезпечення місцевих потреб. Але з трьох сторін за містом у розлогих долинах пишаються городні фарми та сади дерев — цитрини, помаранґі, ґрейп-фрукти, папаї, авокадо та ін., які круглорічно постачають населення багатьох стейтів свіжою городиною та цитрусовими овочами.

Під сучасну пору Сан Дієго за площою найбільше місто в ЗСА і має коло півтора мільйонів населення, яке в більшості живе за рахунок туризму. В місті і над океанськими пляжами височіють модерні мотелі, готелі, апартменти, ресторани та адміністративні будинки. Місто має чотири університети та кілька коледжів, у яких навчається понад сто тисяч молоді з різних країн світу. Модерна спорт-арена та величезний стадіон приваблюють спортовців інших країн. Тут відбуваються спортові змагання дружин з Німеччини, Франції, Швеції, Японії, Італії, СССР та інших країн Европи й Азії. Тому що природа обдарувала місто вічним теплом, зеленню і квітами, до Сан Дієго щоденно приїжджають тисячі туристів з усіх країн світу подивитись на тварин у величезному зоологічному парку та тваринному полі. Морський світ мабуть є найкращою атракцією в світі.

У центрі міста є найкращий у ЗСА Балбоа Парк, де у двадцятих роках відбулася світова виставка. Тепер у капітальних будинках колишньої виставки розмістилися різні музеї, спортові залі, залі для концертів та танців. На території парку є ансамбль маленьких будинків, у яких етнічні групи показують туристам свої історичні і культурні надбання. Всі етнічні групи об'єднані в адміністративному центрі під назвою Гауз оф Рілейшен, який щорічно організовує спільну ялинку, розвагові вечори та пікніки. Це є справжній центр міжнаціонального спілкування та взаємного пізнання культур.

Невелика група українських поселенців також має будиночок і назвала його Українською Хатою. На жаль, Хата не має в достатній кількості національних експонатів. Окремі родини пожертвували для Хати власні речі і вони служать мінімальною виставкою національної культури нашого народу. Українська Хата відчинена щонеділі і в ній чергують ентузіястки-- українки, які гостять відвідувачів кавою, чаєм та національними печивами. Відвідувачі, зокрема студентська молодь з арабських, азійських та европейських країн цікавляться культурою та історією нашого народу. Так протягом десяти років Українська Хата стала інформаційним центром, у якій не-українці знайомляться з нашою історією та культурою. Наша громада мала (60 членів громади). Ми, управа громади, звертаємось до національного сумління наших земляків у ЗСА та Канади допомогти нам поставити інформацію про Україну і її культуру на високому рівні. Просимо присилати нам (хто може) українські вишивки, ручні вироби мистецького характеру, національні ноші, писанки, релігійні образи, історичні документи, копюри грошей періоду Української Державности, поштові значки та інше. За подаровані речі управа громади видасть пам'яткові грамоти та оплатить поштові витрати. Пакунки з дарами слати на адресу: Max Hrmash, 4372 Argos Dr., San Diego 92116.

З метою зібрати фінансові засоби для утримання Української Хати управа громади щорічно влаштовує Український Фестиваль на який приїжджають наші люди з Лос Анджелесу, Сан Франсіско, Фініксу і віддалених міст ЗСА та Канади.

У цім році Український Фестиваль відбудеться 28, 29 і 30-го травня. У суботу 28-го травня-ознайомлення з гостями з Балбоа Парку біля Української Хати, в неділю 29 травня будуть мистецькі виступи в Балбоа Парку, а мистецький базар, спортові гри і бенкет з оркестрою у найкращому готелі на березі океану — Vacation Village on Mission Bay.

Бажаючі прийняти участь в Українському Фестивалі мусять заздалегідь замовити через управу громади місце в готелі та на бенкет.

С.Ф.

П. Ф. Савицький—заступник голови Спортового Комітету УССР подає факти про занепад зимових видів спорту в Україні

Про турботи українського лещатарського спорту в Україні, ми вже згадували на нашій спортовій сторінці ,,Свободи" до чого нас спонукала стаття у київскій ,,Спортивній Газеті", Калініна.

Цим разом ми хочемо доповнити ці матеріяли додатковими фактами, що іх подав П. Ф. Савицький— заступник голови Спортового Комітету УССР у київському спортовому журналі ,,Старт" Ч. 10, 1976 рік, який появляється тиражем 73,500 примірників-місячно. Як бачимо сам тираж цього місячного спортового журналу, мізерних 73,500 примірників на к. 18,000,000 спортовців в Україні, свідчить про підневільний стан українського спорту в ,,республіці". Але повернімо до фактів П. Ф. Савицького, що він їх подав в статті ,,Зимовому спорту-цілорічну турботу".

Спортивний сезон 1976 року, пише Савицький, ознаменувався двома видатними змаганнями світового маштабу-зимовими та літніми Олімпійськими іграми. На літній Олімпіяді в збірній СССР, як завжди, була, значна кількість українських спортсменів, які виступали в багатьох видах програми. (Чому вони не змогли виступати від ,,суверенної,, України окремо, очевидно П. Ф. Савицькому не вільно згадувати).

Щодо білої Олімпіяди, то вперше за всю історію розвитку зимових видів спорту в Україні ми вже мали там своїх посланців...Іван Бяков і Тетяна Шелехова...Як бачимо Україна під опікою Росії за більше, як пів століття, докотилась до того, що в зимовій Олімпіяді брало участь аж двоє спортовців! Ось так піклуються там партія уряд і ,,старший брат" ростом українського спорту.

У дальших рядках названої статті Савицький подав декілька пропагандивних чисел конструкції спортових баз для зимових видів спорту і остаточно не міг оминути ці великі недостачі, які створив окупант в Україні,а з якими доводиться жити українській спортовій молоді. П. Ф. Савицький пише...,,У республіці гостро відчувається нестача учбових трамплінів, лещатарських та слаломних трас, майданчиків та доріжок з природним льодом. Навіть на наших опорних пунктах зимових видів спорту ще далеко не все гаразд. Досі не обладнані траси для лещатарських (лижних в огригіналі) гонок і біятлону у Ворохті, не встановлено крісельну канатну дорогу в районі П'ятихаток (,,Колос"), не споруджений 40-метр. трамплін для стрибків на лещатах у Косові (,,Спартак"), не працює канатна буґільна дорога ,,Авангарду" в Рахові (Вел—1000 м), не збудовано санну трасу у Львові і стрільбище в Славсько (,,Динамо"), ,,Колос" не обладнав зимову спортову базу у Вижниці, в Сумах ,,Авангард" досі не вирішив питання будівництва стрільбища для біятлону та лещатарської бази, на встановлений підіймач на ст. Бескид (Льокомотив) тощо." (Наведені в лапках слова—це офіційні назви спортових Товариств підкр. наші).

Водночас, продовжує Савицький — є ще чимало фактів, які свідчать, що вже створені хороші бази недостатньо використовуються спортовими товариствами та відомствами. Так, наприклад, у 1976 році, не зважаючи на відмінні умови погоди, тренування на великому трампліні у Ворохті велися від випадку до випадку, ,,Авангард" не вживає необхідних заходів для раціонального, більш ефективного використання комплексу місцевих трамплінів...

Звідси випливає закономірний висновок: недостатня масовість стає серйозним гальмом у зростанні майстерности наших спортсменів, і високі досягнення окремих тренерів та майстрів не можуть покрити численні недоліки в роботі інших...

Нині, коли так багато уваги приділяється різкому підвищенню якости в усіх сферах нашого життя, не можна миритися з тими явищами, які ми зустрічаємо в багатьох областях та спортових товариствах. Судіть самі: 44 тренери ,,Спартака" за 1973-75 роки підготували лише 4 майстрів спорту. А в секціях товариства за звітами налічувалося близько 54 тисяч чоловік. Ще гірші справи в ,,Колосі", де при 174 тисячах членів секцій за цей же період 53 тренери підготували... аж одного майстра спорту! Савицький не може підкреслити, що більшість цих тренерів це прислані з Росії аґенти КҐБ, яких завданням є слідкувати за національною свідомістю українських спортовиців, переслідувати їх і не допускати до так зв. ,,майстрів" спорту, бо ними без перешкод стають масово росіяни.

Та ще більше хвилює той факт,—продовжує Савицький—що на деяких базах взагалі нема тренерів, і це, очевидно, мало хвилює товариства. Чим інакше можна пояснити те, що на прекрасній базі у Ворохті ,,Україна", яка може прийняти відразу 400 чоловік, не працює жаден спеціяліст? Отже, підготова необхідної кількости тренерських вадрів була і залишається для нас найгострішою проблемою...

Ще є чимало керівників спортових комітетів і товариств, для яких зима починається лише з приходом... зими. Тимчасом, дбати про розвиток зимових видів спорту треба так само цілорічно, як і про літні. Для прикладу Савицький наводить факт, що в середині серпня, у розпалі літа, в Свердловську вже відбувається перший гаківковий турнір. На лід виходять не тільки клюби, але й збірна СССР, змагання проходять на доброму спортовому рівні. І не слід дивуватися, що цей турнір відбувається так скоро. Клясові гаківкарі дозволяють собі відпочинок лише в одному місяці в році...

Так само готуються і лещатарі, ковзанярі, фіґуристи в багатьох ,,союзних республіках". На думку Савицького—в цьому напрямку має бути перебудована робота і в Україні. Має, але чи може і буде—це інша річ. Так довго, як до росту спорту в усіх зимових видах в Україні, прикладатимуть руки російські аґенти КҐБ, так довго цей спорт не вилізе з пеленок. В такому стані прагне затримати його окупант, і як бачимо з поданих фактів Калініна і Савицького, зимові види спорту в сучасній Україні знаходяться у незавидному стані.

Ó. Твардовський

19-ий Відділ УНСоюзу відбув річні збори

Учасники зборів 19-го Відділу УНСоюзу.

Річні збори 19-го Від. Українського Народного Союзу ім. Дмитра Галичина відбулися 15-го січня 1977-го року в канцелярії голови цього Відділу, адв. Роман Олесницького.

Привітавши гостей і членів, д-р Роман Олесницький відкрив і провадив зборами. Він коротко запізнав присутніх із працею 19-го Від. в 1976-му році й попросив до звітування членів Управи.

Секретар Відділу д-р Роман Голіят звітував про минулорічне книговедення, участь у 12-му Конгресі Українців в Америці, та подав фінансове звідомлення за 1976-ий рік. В тому році 19-ий Від. вплатив до Головної Канцелярії УН-Союзу $3,894.09,з того: за дорослий депт.—$3,184.99; за молодечий депт. — $378.90; за акцидентове забезпечення—$330.20.

У 1976 році помер Володимир Лущак, кількакратний член Управи нашого Відділу. Його пам'ять вшановано однохвилинною мовчанкою.

19-ий Від. придбав у 1976-му році сім нових членів. Секретар закликав присутніх до активнішої праці всіх членів, від самого бо початку заснування цього Відділу, тобто від 25-го березня 1962 року, майже ті самі особи працюють для збільшення членства нашого Відділу.

Касир інж. Петро Голіят дав коротке звідомлення про стан каси за 1976-ий рік. Відділ немає ніяких заборгувань, вкладки до УККА, Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Ню Йорку і членські вкладки (розмети) до Головної Канцелярії УН-Союзу акуратно вплачувано. Касир реферував про участь як делеґат 19-го Відділу на 12-му Конгресі УККА, який відбувся минулого року в Ню Йорку.

Д-р Микола Вацик, голова Контрольної комісії, після перевірки книговедення Відділу ствердив, що Відділ взірцево працював, немає ніяких заборгувань, а з кожномісячних розметів видно, що членські вкладки вплачувано до Головної Канцелярії у деяких місяцях: 15, 16, 17 і 18-го числа, тобто перед реченцем.

Після дискусії над звітами й уділення абсолюторії дотеперішній управі Номінаційна комісія в складі: д-р Микола Вацик, Роман Пурий і Григорій Божик, запропонувала наступний склад нової Управи: д-р Роман Олесницький—голова; Стефанія Галичин—заступник голови; д-р Роман С. Голіят—секретар; Іван Галавай—заступник секретаря; інж. Петро Голіят—касир; Мирослав Когут—заступник касира; д-р Микола Вацик—голова Контрольної комісії; Григорій Божик, Василь Трубич, Ярослав Тимочко і Зенко Галькович—члени Контрольної комісії; Роман Пурий—голова Імпрезової комісії; Ярослава Лютак, Петро Григорук і Роман Кіфяк—члени Імпрезової комісії; Роман Ковалів—представник (делеґат) Відділу до Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Нюйоркської Округи й до Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Ню Йорку. Запропоновану листу присутні прийняли одноголосно.

Д-р Василь Вереш вітав учасників зборів від Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Нюйоркської Округи й бажав успіхів новій управі у дальшій праці для росту 19-го Відділу УНСоюзу.

Адвокат Михайло Пізнак, голова ,,Дністра", найбільшого Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, пригадав, що наші піонери основували УНСоюз для несення допомоги один одному. Бесідник звернув увагу, що УНСоюз повинен розгортати опіку в першу чергу над своїми старшими членами.

Д-р Володимир Душник, головний редактор англомовних видань УККА, поінформував присутніх, що готується до друку ,,Історію Української Еміграції в Америці". Ця праця, яка матиме ряд авторів, повинна вийти англійською мовою при кінці 1977-го року.

При кінці аборів голова 19-го Від. д-р Роман Олесницький подякував усім за участь в цьогорічних зборах і попросив усіх до спільної перекуски, яка в цьому Відділі має вже свою традицію. За спільною перекускою, дискусією, в якій порушено ряд актуальних справ, закінчено цьогорічні річні збори 19-го Від. УНСоюзу в Ню Йорку.

Д-р Роман Олесницький

ЗСА НЕ ВІДСТУПЛЯТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нєвим". Амбасадор Добринін зі свого боку, передавши президентові Картерові в подарунку від Брежнєва мініятюрний срібний самовар та традиційні російські ляльки для його малої доні, коротко заявив, що З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз мають спільні інтереси, яких не повинні оминути.

Після зустрічі і розмов, в яких разом з Президентом взяли участь державний секретар Сайрус Венс та крайовий дорадник Президента в справі безпеки проф. Збіґнєв Бжезінскі, бюро проф. Бжезінского видало офіціяльний комунікат про ці розмови, в якому немає згадки про людські права і тільки сказано, що під час розмови розглянено цілий ряд справ спільного американсько-совєтського зацікавлення,з окремою увагою до заплянованих переговорів щодо обмеження стратегічної зачіпної зброї.

Справа людських справ виникла у згаданій вже розмові президента Картера з віцепрезидентом Мондейлом в гелікоптері, в якому було й кілька репортерів. Вони й повідомили, що президент Картер на запит Мондейла в справі заяви Державного департаменту відносно Сахарова і людських прав відповів: ,,Я сказав Добриніну, що ми в цій справі не відступимо. Ми маємо зобов'язання відносно людських прав і,якщо робиться такі заяви, як та, то це не є напастуванням Совєтського Союзу, а тільки висловом нашої підтримки того зобов'язання". Після того, як приявні на гелікоптері кореспонденти повідомили про цю розмову президента Картера з віцепрезидентом Мондейлем, пресове бюро Білого Дому видало додаткове повідомлення відносно зустрічі і розмови президента Картера з амбасадором Добриніном, в якому сказано: ,,Президент специфічно підніс справу людських прав. Він сказав амбасадорові Добриніну, що З'єднані Стейти Америки не відступлять від справи людських прав. Ми маємо щодо цього зобов'язання. Ми не напастуємо Совєтський Союз, але ми висловлюємо наше зобов'язання щодо людських прав".

АДУК розгортає працю в ЗСА

Ню Йорк.—При нагоді відвідин редакції ,,Свободи" та Головного Уряду УНСоюзу ред. Леонід Полтава — голова Головної Управи Асоціяції Діячів Української Культури в ЗСА, поінформував про розвиток активности АДУК

І так: відновлено членство АДУК в УККА та внесено через адвоката д-ра Аскольда Лозинського подання до американських властей про правне оформлення Асоціяції в ЗСА як неприбуткової культурної установи. З рамени ГУ АДУК переслано листа до дирекції Смітсонського Інституту у Вашінґтоні з виясненням української національности мистця-модерніста О. Архипенка, якого на виставці в Музеї модерного мистецтва представлено як мистця ,,з Росії" (О. Архипенко навіть прибув до ЗСА на пашпорт УНР— фотокопії всіх документів зібрав і переслав до Вашінґтону містоголова АДУК у ЗСА Ждан Ласовський). Переслано також листа-подяку від АДУК-ЗСА президентові Параґваю ген. Штроснерові за особисту участь у відкритті пам'ятника Тарасові Шевченкові,— він був першим діючим президентом держави, який брав участь у такій українській урочистості. Представництво АДУК у Пітсбурґу. Па. у зв'язку зі збільшенням кількости членства та їх працею переведено до категорії Відділу АДУК, який там очолив інж. Павло Маренець. Управа АДУК звернулася з проханням до Головного Уряду УНПомочі про субсидію на здійснення проєкту на тему ,,Українська Національна Революція, 1917-1920", на що одержала дарунок у висоті 300 дол. Закінчено друк членських виказок, що будуть незабаром розіслані до Відділів. Члени АДУК вплачують по 10 дол. річної вкладки, за виключенням пенсіонерів, студентів та кількох членів з однієї родини.

Період реорганізації праці АДУК у ЗСА закінчується з кінцем лютого, коли до ГУправи мають надійти всі зголошення членів та звіти Відділів.

Відділ АДУК у Північному Ню Джерзі, під керівництвом інж.—архітекта Л. Калинича, після успішного літературно - мистецького вечора, плянує новий виступ перед публікою. Відділ АДУК у Ню Йорку у співпраці з місцевим Літературно-Мистецьким Клюбом, матиме в домівці при 136 Друга евеню в березні літературно-музичний вечір, присвячений сл.п. видатному поетові Євгенові Маланюкові. Театральна Секція АДУК під керівництвом актора Михайла Яблонського готується до свого першого показу кількох коротких вистав. Відділ АДУК у Пітсбурґу розпочав працю в ділянці ,,Театр перед мікрофоном"—готується радіомонтаж для програми ,,Пісня України" з творів Семидесятників.

Головою світової Управи АДУК є д-р Богдан Стебельський, головою Головної Контрольної комісії—д-р Михайло Кушнір.

,,АДУК,—як сказав ред. Л. Полтава,—є загальногромадською ідеологічно-мистецькою установою у ЗСА, метою якої є спряти розвиткові української національної культури за кордоном та всіляко допомагати культуротворцям в окупованій Україні.

Н.Н.

У поклоні Митрополитові Андреєві Шептицькому

Ню Гейвен М.Я.)—українська Рідна Школа ім. Андрея Шептицького у Ню Гейвені вшанувала свого великого Патрона Святочною Академією. Академію відкрив д-р Михайло Снігурович, директор школи, святочну промову виголосив мґр Михайло Бойко. В своїй промові він провів думку, що Митрополит Андрей твердо боронив Помісности нашої Української Католицької Церкви. Це саме становище займає його великий наслідник Патріярх Йосиф. З черги шкільний хор відспівав три пісні.

Другу частину програми присвячено письменницькій творчості Івана Франка. Про його життя і літературну спадщину доповідала Романа Фіголь, абсольвентка школи. Учень Віталій Пащенко проделямував уривок із поеми ,,У Великі Роковини",; ,,Пролог" до поеми ,,Мойсей" рецитували: Анна Боровик, Наталка Долішна, Володимир Карнаух і Ляриса Катречко; Пісню п'яту із цієї самої поеми рецитували: Наталка Гарвій, Івась Долішний, Наталка Попель, Таня Полудневич, Христя Мандич і Марта Фіголь. Усі тут подані учні школи. На закінчення програми усі присутні відспівали пісню-молитву ,,Боже вислухай благання".

Шкільний хор підготовляла учителька школи Геня Козак-Гарвій, літературну частину - директор школи.

КАНДИДАТКИ НА КРАЛЮ І КНЯЗІВЕН УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ У ЗСА

ВІРА С. ЧУМА
„Свобода"

17 років, студентка Академії св. Юра в Ню Йорку. Належить до Пласту, Студії Мистецького Слова, до співочого ансамблю Академії св. Юра і до хору ім. Митрополита Шептицького. Плянує студіювати право. Зацікавлення: спів, музика, спорт. За успіхи в науці стоїть на почесній листі своєї школи. Успішно змагається у різних спортових турнірах. Членка 194 Від. УНСоюзу.

НАТАЛКА ЧЕРНИ
„Віра"

17 років, учениця середньої школи, пластунка, працює як новацька виховниця. Вчиться гри на фортепіяні, цікавиться керамікою і спортом, а зокрема тенісом і відбиванкою.

ВІРА БОРИС
„Форум"

18 років. Студентка Темпл університету у Філядельфії. Член Пласту, тепер — осередкова старших пластунок і виховниця юначок. Член Студентської Громади і танцювального ансамблю „Волошки"

НАТАЛІЯ ЗАВАДОВСЬКА
„Народна Воля"

18 років, студентка політичних наук у Темпл університеті у Філядельфії. Членка Студентської Громади і Української Малярської Студії. Її зацікавлення: музика, спів, мистецтво і спорт.

ІРИНИ ФУҐА
„Український Тижневик"

19 років, учениця середньої школи Фініксвілл Ареа. Абсольвентка Школи Українознавства. Належить до парохіяльного хору в церкві св. Петра і Павла, членка СУМУ, Від. „Львів", членка співочого гуртка „Жайворонки", де бере участь у мандоліновій оркестрі. Членка 321 і 455 Від. УНСоюзу. Ірина на протязі чотирьох років, під час шкільних вакацій, працювала в головній канцелярії УНСоюзу, де мала нагоду познайомитись з працею і діяльністю цієї установи, що й допомогло їй в зорганізуванні 18-ох членів УНСоюзу.

ДОРА СВІТЛЯНА ОЛЬШАНІВСЬКА
„Наш Спорт"

18 років, учениця середньої школи в Нюарку. Плянує студіювати мистецтво. Належить до Пласту, до УСТ „Чорноморська Січ", член Комітету Оборони В. Мороза в Нюарку. Є капітаном відбиванкової дружини, інструктором відбиванки у Спортовій Школі, бере участь у спортових змаганнях. Крім спорту цікавиться музикою, малярством і писанням писанок.

РОКСОЛЯНА, ХРИСТИНА ЧОРПІТА
„Лис Микита"

18 років, студентка мистецтва Мистецького коледжу. Абсольвентка Школи Українознавства „Рідна Школа" у Філядельфії. Член Пласту, УНС, Студентської Громади та Театральної Студії Молоді при Театрі у П'ятницю. Її найбільше зацікавлення це — мистецтво та театр. Брала участь у виставках „Молодих Мистців Філядельфії" та здобула двічі нагороди за свої картини. Однак, її головним зацікавленням є студія драми. Грала головну ролю у драмі „Електра" та ролю Міріям в „Одержимі". За обидві ролі одержала незвичайно прихильні рецензії в українській пресі.

АННА ВИКРИКАЧ
„Крилаті"

18 років, студентка Пірс коледжу. Член СУМА, активна виховниця-дружинниця, член ТУСМ. Крім праці в СУМА, особливо зацікавлена музикою, мистецтвом і спортом. Членка 83-го Від. УНСоюзу.

ЛІДА СЕМУЩАК
„Наше Життя"

17 років, учениця Академії св. Юра в Ню Йорку, належить до Пласту і є тепер курінною та новацькою виховницею. У школі належить до співочого ансаблю „Промінь", і працює при редагуванні шкільної газетки „Переможець". Її зацікавлення це музика та спорт.

ГАЛИНА, СУЗАННА ДУБІЛЬ
„Америка"

17 років, учениця середньої школи для дівчат у Філядельфії, член СУМА, член Гуртка Книголюбів, абсольвентка Шлоли Українознавства у Філядельфії. Її зацікавлення це — спорт, вишивання та українські танці. Членка 430 Від. УНСоюзу.

ОКСАНА ГАВРИЛЯК
„Голос Лемківщини"

22 роки, студентка Гунтер коледжу в Ню Йорку, член Пласту, Студії Мистецького Слова, видатна учениця Музичного Інституту, саме приготовляє свій власний концерт. Її зацікавлення крім гри на фортепіяні це спів, танки та різні роди спортів.

ОЛЯ А. ШЕВЧУК
„Український Журналіст"

21 років, студентка антропології і природознавства у Фордгаиському університеті в Ню Йорку. Належить до Пласту, тепер як старша пластунка працює, як виховниця дітей т. зв. „Пташок у Пласті". Співає в хорах, належить до Студії Мистецького Слова, до гуртка „Молодої Музи" при СУА. Пробує пера у поезії та прозі. Багато читає, любить прикладне мистецтво.

ДІЯНА, ОКСАНА ОМЕЦІНСЬКА
„Нова Зоря"

18 років, студентка хемії на Вейнському університеті в Мічіґені. Член Пласту і Студентської Громади. Репрезентувала громаду як княжна святкувань 200-ліття ЗСА і 100-ліття українського поселення. Закінчила з визначним успіхом Школу Українознавства. Член УМІ і балетної студії. Танець — її найбільше зацікавлення, виступає сама та навчаючи, приготовляє дітей із Рідної Школи до балетних виступів. Крім того цікавиться археологією і мінералогією.

УЛЯНА САЛЕВИЧ
„Вісті Українських Інженерів"

19 років, студентка мистецтва в Ратгерському університеті, Н. Дж. Абсольвентка Школи Українознавства. Член Пласту, працює, як виховниця новацтва, член спортового Клюбу КЛК. Цікавиться психологією, мистецтвом, музикою і спортом. Членка 134 Від. УНСоюзу.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

МОТРЯ, ОРИСЯ УКРАЇНСЬКА
„Юнак"

16 років, студентка католицької середньої школи в Нюарку, пластунка-вірлиця. Студентка Школи Українознавства і Музичного Інституту. Належить до драматичного гуртка та до хору. Цікавиться журналістикою, дописує до шкільних і пластових журналів. Крім того цікавиться філателією і спортом, кінчає фортепіянові студії.

АРЕТА СІРА
„Українка в світі"

18 років, студентка Дрекслер університету. Належить до Пласту, є юнацькою виховницею, також належить до Студентської Громади і Українського Клюбу. Абсольвентка „Рідної Школи" у Філядельфії, тепер працює в передшкіллі та асистує у „Рідній Школі". Зацікавлення: мистецтво, фотографія і спорт. Членка 239-го Від. УНСоюзу.

УЛЯНА МИХАЙЛЮК
„Вісті СФУЖО"

19 років, студіює у Школі Національного Здоров'я, крім цього студіює музику в Українському Музичному Інституті. Належить до Пласту, хору УМІ до Театральної Студії Молоді і до Студентської Громади. Закінчила Літній Курс при УВУ в Мюнхені. Зацікавлення: музика, мистецтво і спорт. Членка 216 Від. УНСоюзу.

ХРИСТИНА РАКОЧА
„Літопис Бойківщини"

18 років, студентка Ля Саль Коледжу у Філядельфії, плянує науку оптометрії. Належить до Пласту, Музичного Інституту, Студентської Громади і Українського Клюбу в Ля Саль. Зацікавлена музикою, народним мистецтвом і спортом. Абсольвентка „Рідної Школи" у Філядельфії. Тепер є членом осередку праці старших пластунок, давніше працювала як новацька виховниця. Підготовляла в Ля Саль виставку українського мистецтва. Членка 105 Від. УНСоюзу.

ТЕТЯНА, АНАСТАЗІЯ ГУСАР
„Шлях"

17 років, учениця Академії св. Марка, плянує студіювати фізичну терапію. Належить до гуртка самітниць-пластунок, до Української Студентської Громади при університеті Делевері, до танцювального і драматичного гуртків. Її зацікавлення це: музика, мистецтво і спорт. Вивчає народний і клясичний танці, була ученицею у студії пані Р. Богачевської.

СУДИЛИЩЕ КҐБ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

літику КПСС і радянського уряду, на радянський державний і суспільний лад, доказував Притиці, що національна політика радянського уряду буцім-то нічим не відрізняється від царської політики у відношенні до України і що вона спрямована на насильну „русифікацію" України та інших союзних республік, що у відношенні до української нації провадиться політика зашморгу і геноциду, в чому буцім то винен державний та суспільний лад в СССР.

Для потвердження своїх слів Різників підбирав і давав Притиці читати різні матеріяли самвидаву антирадянського, наклепницького і тенденційного змісту, які одержував від Строкатої та інших невідомих осіб.

Працюючи старшим літературним співробітником в редакції газети „Народна трибуна" Балтського району, Одеської области, Різників, у розмовах з заступником редактора, Цвангом, при кінці 1968 року і на початку 1969 року, зводив наклеп на національну політику, заявляючи, що в СССР буцім то існує нерівноправність між націями; частинно говорив про дискрімінацію у відношенні до українців та євреїв".

Різникова обвинувачували також у тому, що: „в січні 1970 року, Різників у різних місцях міста Одеси під час чисельних розмов з Судин, зводив наклепи на національну політику в СССР, заявляв, що в Україні ведеться політика „русифікації", і тоді, в околиці парку „Побіда", дав їй для ознайомлення виготовлену фотоспособом політично шкідливу, тенденційну працю І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?", а літом 1968 року Різників, під час перебування у своїх батьків в місті Першоготравня, Миколаївської области, передав своєму знайомому Мельничукові В. для прочитання документ самвидаву „З приводу процесу над Погружальським", в якому говориться, що державні органи СССР нищать сховища літератури національних республік. Тоді він дав Мельничукові блокнот, в якому був записаний вищезгаданий вірш „Демонстрація..."

І Притиці закидали, що „він в середині листопада 1968 року в своєму помешканні в м. Одесі, в присутності громадян Підреза К., Галицького В., Іванової С., Молчанової Л. і Клеймана П., робив наклепницькі вислови на радянську дійсність, заявив, що Українська Радянська Соціялістична Республіка буцім то не є рівноправна в складі СССР, що українська нація переносить утиск, що українська мова і культура є гноблена, що в Україні буцім то провадиться політика „русифікації"."

Далі у „Вироці" написано, що „при кінці листопада 1968 року, Притика, в помешканні громадянина Звягинцева в м. Одесі, в присутності Підрези К., Улинця Я., і Дудки В. також зводив наклепи на національну політику КПСС і радянської влади, доказував присутнім, що українська нація переживає утиск і насильну „русифікацію"."

В іншому місці говориться про те, що „в середині 1968 року Притика познайомився в м. Одесі з невідомою людиною, від якої одержав і зберігав у себе в помешканні в м. Одесі декілька зошитів з рукописним текстом, серед яких були документи антирадянського змісту: „З приводу процесу над Погружальським", лист під заголовком „Дорогі земляки", буцім то написане в імені канадських українців, і вірш „Демонстрація"..."

Серед зізнань свідків згадується, що: „свідки Підріз і Мовчанова підтвердили, що восени 1968 року Притика у своєму помешканні зводив наклепи на радянську дійсність, казав, що Україна не посідає рівноправного становища серед інших радянських республік, що радянський уряд на Україні проводить „русифікацію", утискає українську мову та культуру.

Свідок Підріз підтвердила, що Притика вів розмову про ведення аґітації серед населення, зачитав листа до колективу журналу „Перець", пропонував поширити його серед населення. Підтвердили це і свідки Улинець, Голота і Файнерман — з їх свідчень видно, що Притика вів наклепницькі розмови про насильну „русифікацію" на Україні, що він проводив аналогію між діями радянського уряду та царизму у відношенні до України; говорив, що зменшення кількости українськомовних шкіл свідомо плянується державою.

Свідок Красножон підтвердив, що Притика на початку 1969 року також заявив йому, що Україну гноблять у складі Союзу, що треба зробити те, що було в Чехо-Словаччині (мав на увазі події в Чехо-Словаччині в 1968 році)".

Вирок закінчується ствердженням, що: кваліфікацію вчинків Строкатої, Різникова та Притики за ст. 62 ч. І КК УССР, суд вважає вірною. Строката, Різників, Притика проводили антирадянську аґітацію та пропаґанду, зберігали і розповсюджували антирадянську літературу з метою підриву та послаблення радянської влади. З тією ж метою вони розповсюджували наклепницькі вигадки, що порочать радянський державний та супільний лад.

Спрямованість вчинків Строкатої, Різникова та Притики виходить так з суті їх висловлювань, як і зі змісту матеріялів, які вони зберігали та розповсюджували. Передаючи вищезгадані матеріяли рядові інших осіб, Строката, Різників і Притика розуміли і хотіли, щоб ці матеріяли широко розповсюдилися серед населення.. Це свідчить про їх намір займатися і антирадянською пропагандою і антирадянською агітацією.

Визначуючи міру покарання підсудним Строкатій, Різникову та Притиці, судова колегія враховує небезпечність і систематичність їх дій. Разом з тим, судова колегія враховує і те, що всі підсудні займалися суспільно-корисною працею.

У відношенні до Притики суд враховує те, що він, ставши спочатку сам на невірний шлях, підпав потім під вплив Різникова і Строкатої, які використали його політичну незрілість, активізували його антирадянську діяльність. Саме тому, а також враховуючи визнання Притики, його родинне становище і його бажання відпокутувати свою вину, судова колегія вважає можливим вибрати йому міру покарання значно меншу ніж Строкатій і Різникову.

На підставі викладеного, кермуючись статтями 323, 324 і 332 КПК УССР, судова колегія присудила:

Строкату Ніну Антонівну, Різникова Олексія Сергійовича і Притику Олексія Йосиповича визнати винними у вчиненні злочину, передбаченого ст. 62 ч. І КК УССР, і покарати:

Стокату Н.А. — позбавленням волі строком на чотири роки у виправно-трудовій колонії суворого режиму без заслання;

Різникова О.С. — позбавленням волі строком на п'ять років і шість місяців у виправно-трудовій колонії суворого режиму, без заслання;

Притику О.Й. — позбавленням волі строком на два роки у виправно-трудовій колонії суворого режиму, без заслання.

Міру покарання рахувати:

Строкатій — від 6 грудня 1971 року.

Різникову — від 11 жовтня 1971 року.

Притиці — від 9 липня 1971 року.

Міру попереднього утримання до набуття вироку законної сили лишити оез змін — утримання під вартою.

Всі речові докази, крім друкарської машинки, зберігати при справі, а друкарську машинку марки „Москва — 10158, вилучену в засудженого Притики О.Й. — конфіскувати.

Вирок може бути оскаржений у Верховний суд УССР через Одеський обласний суд на протязі 7 діб з дня вручення його копії всім засудженим по цій справі".

Повний текст перебігу суду і вироку буде надрукований в журналі „Сучасність" та в окремому збірнику.

Москва обстоює своє провідництво у світовому комуністичному русі

Москва. — Центральний Комітет комуністичної партії Совєтського Союзу в резолюції з нагоди започаткування відзначень 60-річчя жовтневої революції заявляє, що комуністична партія СССР знаходиться в центрі революційного руху і що комуністи в цілому світі повинні йти за цією основною доктриною, щоб оминути помилок. В документі кажеться, що совєтська система, мовляв, забезпечує своїх людей „безпрецедентною свободою і демократією, яка не може існувати в капіталістичних країнах". Резолюція також підкреслює, що комуністичний бльок є „найбільшою економічною силою в світі". Підсумовуючи резолюцію ЦК КПСС, совєтська пресова аґенція ТАСС пригадує інтернаціоналізм і доктрину диктатури пролетаріяту та підчеркує, що комуністичні партії відіграють провідну ролю в суспільстві. Всі три пропозиції були раніше відкинені західніми комуністичними партіями і компартією Японії.

ГОЛОС МИСТКИНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

засвідчити експонатами, опінією і порадою в тій ділянці. Це вже є один крок для освідомлення нашого суспільства. Але тільки перший крок.

Перевиховання суспільства, чи вщіплення йому певного знання — це довгий процес. У цьому повинні взяти участь не тільки жіночі організації, які здебільшого взяли на себе зберігання вартостей народного мистецтва, але також наші мистці. Вони теж повинні приложити своїх рук до курсів, показів, виставок, що послужить своєрідною школою для загалу. Дальшим повчальним чинником можуть бути наші Церкви, які й колись по наших містах і селах давали інспірацію нашим народним майстрам. Бож не один іконостас чи сполука кольорів впливала на їх уяву. Вже й не згадуючи про те, що й тепер старасмось вишивками прикрасити наш храм. Чи не варто б засягнути поради в наших мистців? Добирати взори для церковної скатерті чи хоругов це дуже відповідальне завдання.

Школи Українознавства і молодечі організації мають теж мистецьке виховання молоді у своїй програмі. Недавно молода вчителька Лідія Ростек з Австралії описала, як вона науку про українську культуру розпочала від пізнання українського орнаменту. На це відгукнулась така ж учителька Зірка Рудик із Гарфорду і подала свої шукання у тому напрямку. Це є доказом, що вдумливі одиниці шукають розв'язки на це питання. Вони не мистці і не спеціялісти і тому таке шукання нелегко їм приходиться. Наскільки легше було б їм, коли б мистці хотіли включитися в цей процес!

Є ще одна ділянка, що вимагає вгляду мистців. Це є так часто влаштовувані виставки народного чи прикладного мистецтва. Вони звичайно подані непереглядно й через те перевантажені. Дуже часто й виставляють невідповідні речі. При співпраці мистця чи мисткині це вдалося б уникнути. Коли ми вже дійшли до того, що декорацію сцени для репрезентативної імпрези переводить мистець, тоді ще й при виставці ми повинні на те здобутись.

Є ще одна ділянка, в якій мистці повинні себе проявити. Це є справа фахової мистецької критики. Частинно вона існує і то на високому рівні. Але не діє систематично і то не для кожного мистецького виступу. А вона конечна для мистецького освідомлення широких кругів.

Не завжди воно буде під смак усім, що любуються в сантиментальних ,,кічах'', чи тваорять їх. Але врешті треба взяти на себе відповідальність за рівень мистецького знання у своїй громаді.

Окрім того засобу ще є обговорення творів на виставках, як це практикував 64-ий Відділ СУА у Ню Йорку на щорічній жіночій образотворчій виставці. Така зустріч мистців із публікою повчає. Це можна б застосувати також при виставках народного яи прикладного мистецтва, і воно напевно допомогло б.

Тому не починаймо лікування цього лиха від кінцевого явища, себто базарів із продажем ,,кічів''. Базарі тому й звуться базарами, що там можна продавати різнородний товар. Коли б занехала їх одна організація, тоді знайдеться інша, що буде ним торгувати. Але загляньмо в основу цього явища і шукаймо шляхів, як зарадити тому.

З нагоди свого вінчання
в дні 8-го січня 1977 р. в Клівленді, Огайо,
на Патріярший Фонд 100.00 дол. склали:

інж. МИХАЙЛО БАЛАГУТРАК
і мгр ЛІДА БОДНАР-БАЛАГУТРАК

ПАССЕЙК, КЛІФТОН, ПАТЕРСОН, РАТЕРФОРД і ОКОЛИЦЯ!

В неділю, 13-го лютого 1977 року
о год. 2:30 по пол.
в приміщенні **Української Централі**
при 240 Говп Авеню, ПАССЕЙК, Н. Дж.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНСоюзу

до обов'язкової участи в яких запрошені усі члени Окружної Управи та урядовці і делегати наступних Відділів УНС:

42, 64, 97, 134, 143, 182 і 394

НА ПОРЯДКУ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад;
2. Вибір Президії;
3. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів;
4. Звіти Управи і Контрольної Комісії;
5. Дискусія над звітами;
6. Уділення абсолюторії уступаючій Управі;
7. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, головного організатора УНСоюзу;
8. Вибір нової Управи;
9. Плян праці;
10. Внески і побажання;
11. Закриття.

В Зборах візьме участь:
СТЕПАН ГАВРИШ, *головний організатор УНСоюзу*
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, *обласний організатор*
На Збори запрошуємо також усіх Членів вище згаданих Відділів.
Після Зборів відбудеться ПЕРЕКУСКА.

За Управу Окружного Комітету:
Іван Хомко — *голова*
Іван Блиха — *касир* Василь Марущак — *секретар*

Річниця Державности в Бостоні...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

писання проклямацій Дня Української Незалежности в губернатора стейту, Майка Дукакіс, і посадника міста, Кевина Вайта.

В неділю, 23-го січня, Свято Соборности розпочато Божественними Літургіями в обох українських церквах в намірені українського народу, а в годині 4-тій по полудні в парафіяльній залі православної церкви св. Андрія відбулася святочна академія з нагоди 59-річчя Проголошення Незалежности України й 58 Річниця Акту Соборности Українських Земель.

Академію розпочато співом американського гимну, що його виконав дівочий ансамбль СУМА „Галичанка" під керівництвом Галини Курило. Свято відкрив коротким словом інж. Конрад Гусак, голова Відділу УККА в Бостоні, сказавши присутнім, чому ми рік-річно святкуємо це велике свято. Він згадав полеглих героїв, пам'ять яких приявні вшанували однохвилинною мовчанкою. Дальше він представив доповідача, що ним тут був д-р Любомир Гайда, один з перших випускників Українського Гарварду, котрий є рівнож працівником Українського Наукового Інституту. Д-р Гайда з'ясував історичну боротьбу українського народу за свою Державу, побудову якої українці засвідчили своєю кров'ю і життям. Держава не встоялась, але її ідея пережила і житеме вічно.

Орест Щудлюк, заступник голови Відділу УККА і референт зовнішних зв'язків, та Марія Галонжка прочитали Проклямацію губернатора стейту і посадника міста. Слідувала мистецька програма, в якій виступали: дівочий ансамбль СУМА „Галичанка" під керівництвом п-ни Г. Курило; декляматорка — учениця Рідної Школи Ліля Козіцька; пластунки під керівництвом пластуна-сеніора Якова Шегрина; співачка Лариса Діяк при акомпаньяменті Мирослава Вінтоніва; учень Рідної Школи курсів Олександер Станко з деклямацією; і молодь СУМА під керівництвом Анни Носаль з народним танцем.

Заступник голови Відділу УККА і референт зовнішніх зв'язків, Орест Щудлюк, закриваючи програму, подякував всім виконавцям і учасникам свята, яке закінчено співом українського національного гимну.

Дня 24-го січня, о 12-тій годині вполудне, в приявності досить великої кількости українців Бостону і околиці відбулося піднесення українського національного прапора з невеликою програмою. Програму відкрив заступник голови Відділу УККА, Орест Щудлюк, вітаючи гостей і всіх приявних. Привіт від посадника міста Бостону передав його заступник Едвард Е. Суліван. Молитву провів о. декан Петро Огірко, і тоді прочитано праклямації Дня Української Незалежности, видані міською радою. Орест Щудлюк коротко в англійській мові говорив про 59-річчя проголошення Незалежности України. Програму закінчено молитвою, яку провів о. прот. Мирон Пахолок.

ДОПОВІДЬ ГОСТЯ З АНГЛІЇ

Ню Йорк. — Заходами Управи 2-го Від. ООЧСУ тут в суботу, 5-го лютого ц.р., о годині 6-й вечором в залі Українського Літературно-Мистецького Клюбу при 136 2-га евеню відбудеться політична доповідь гостя з Англії, Богдана Гаргая, який є головою Крайової Управи СУМ у Великій Британії. Тема: ,,Нескорена Україна і ми". Після доповіді—запити і дискусія.

УПРАВА 2-го ВІДДІЛУ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ в НЮ ЙОРКУ
запрошує Українське Громадянство на **ДОПОВІДЬ**

НЕСКОРЕНА УКРАЇНА І МИ

яку виголосить

БОГДАН ГАРГАЙ

голова Крайової Управи Спілки Української Молоді у Великій Британії.
Доповідь відбудеться
в суботу, 5 лютого 1977 р., о год. 6-ій веч.
в залі Українського Літературно-Мистецького Клюбу
при 136, 2-га Авеню, НЮ ЙОРК, Н. Й.

УПРАВА

Чікаго й околиця!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чікаго, Ілл.
повідомляє, що
в неділю, 13-го лютого 1977 року
о год. 3-ій по пол.
в Союзовому Домі
при 841 N. Western Avenue, CHICAGO, Ill.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

в яких обов'язані взяти участь Члени Окружної Управи, конвенційні Делегати й Урядовці таких Відділів:

17, 22, 33, 35, 51, 61, 100, 103, 106, 107, 111, 114, 118, 125, 131, 136, 139, 157, 176, 190, 220, 221, 223, 250, 259, 301, 335, 379, 395, 399, 423, 425, 452, 472, 499.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття Зборів й прийняття порядку нарад;
2. Вибір Президії Зборів;
3. Прийняття протоколу останніх Зборів;
4. Затвердження Номінаційної Комісії;
5. Звіт Окружної Управи й Контрольної Комісії;
6. Дискусія над звітами;
7. Уділення абсолюторії Окружній Управі;
8. Вибір Окружної Управи й Контрольної Комісії;
9. Доповідь — ЙОСИПА ЛИСОГОРА, головного предсідника УНС і пані УЛЯНИ ДЯЧУК, головного касира УНС
10. Запити до представників УНСоюзу;
11. Затвердження пляну праці на 1977 рік;
12. Внески — запити — закриття нарад.

У зборах візьмуть участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР, *головний предсідник УНС*
Мгр УЛЯНА ДЯЧУК, *головний касир УНС*
Інж. АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО, *головний радний УНС*
БОГДАН ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ, *обласний організатор*

По Зборах буде ПЕРЕКУСКА

За Окружну Управу:
Михайло Ольшанський, *голова*
Інж. Володимир Бережан, *кас.* Інж. Лев Боднар, *секр.*

ШКІЛЬНА ЗАБАВА

Ню Иорк. — Батьківський Комітет при Українській Народній Школі св. Юра влаштовує тут, в неділю, 6-го лютого ц. р., о год. 2-ій по полудні, в шкільній залі при 215 Схід 6-та вулиця, шкільну забаву для молоді. Від год. 2-ої до 5-ої — забава для передшкілля й нижчих кляс (кл. 1-5), від години 5-ої до 8-ої вечором — для більшої молоді — 6, 7 і 8 кляс і гайскулу." У програмі: гри і "забави, вигравки тощо. Весь дохід призначений на піддержку Школи св. Юра.

КОСТЮМОВА ЗАБАВА ПЛАСТУ

Ню Йорк.—Юнацтво і Пластприят Пластової Станиці влаштовують тут в неділю, 20-го лютого ц.р., о год. 2:30 по полудні в авдиторії Школи св. Юра (215 Схід 6-та вулиця) — велику дитячу костюмову забаву: „Казка чарівної поляни". Забавою проводитиме пл. сен. С. Гойдиш при співпраці гніздових, сестричок і братчиків. Буфет в заряді пань з Пластприяту. Квитки вступу 1 дол. для дітей і 2.50 для старших.

Незабутнім Співучасникам-Воїнам,
з часів Української Галицької Армії:
Хоч тіло спопеліло, але Їх чин живе.
Сот. ЯКИМ ЯРЕМА
чет. БОГДАН ТРИШНЬОВСЬКИЙ
ОЛЕКСА МЕРЦАЛО
ДМИТРО МАКСИМІВ
ВАСИЛЬ ҐОНТАР
ІВАН КОВАЛЬ
складає 10.00 долярів
на ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ".
Нехай пам'ять про них не загине!
Учасник В. Зм. М. ЯРЕМЧУК

Помолімся за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства.

Впреп. о. декан Петро Огірко, Вельмидостойний Член ФКУ, відслужить чотирнадцяту Заупокійну Святу Літургію в п'ятницю, 11 лютого 1977 р., о год. 8-ій ранком, в УКЦеркві Царя Христа, в Бостоні, Масс. за Бл. П.:

ДМИТРА ОНИЩАКА — СОФІЮ ДИДОРИК
АНТОНА КРАВЧУКА — АНДРІЯ ЖИТИНСЬКОГО
СТЕПАНА ВОЛИНЦЯ — ВОЛОДИМИРА ПЕТРІВСЬКОГО

Наступне Заупокійне Богослуження відправить о. П. Огірко 11 березня цього року.

•

Впреп. о. монс. Петро Мельничук, духовний опікун і Меценат ФКУ, відслужить двадцяту Заупокійну Святу Літургію в неділю, 13 лютого 1977 року, о год. 10-ій ранком, в УКЦеркві св. Михаїла, в Балтиморі, Мд., за Бл. П.:

ІВАНА ЛУЧКОВСЬКОГО — ЮЛІЯНА МАНАСТИРСЬКОГО
ОСИПА ВИШНИЦЬКОГО — МИХАЙЛА ПАСТУШЕКА
МИХАЙЛА КОРОСТІЛЯ — ІЛЛЮ БУЛУ

Наступне Заупокійне Богослуження відправить о. П. Мельничук 13 березня цього року.

•

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за покійних наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправ Заупокійних Богослужб, щоб посднатися з нами в поході молитов за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять померлим Членам ФКУ.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

У неділю, 6-го лютого 1977 року
в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п. підполк. інж. ЗАХАРА ІВАСИШИНА

заходами УНДС буде відслужена
в Катедрі УПЦ СВ. ВОЛОДИМИРА, 82-га вул. в НЮ ЙОРКУ
після Св. Літургії

ПАНАХИДА

Членів УНДС, Побратимів по Зброї і Друзів Покійного прохаємо в той день разом з нами помолитися за спокій Його душі.

УПРАВА УНДС

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. проф. Ярослава Паладія

на добродійні цілі:
Фонд Будови Укр. Катедр. Храму в Ню Йорку,
Православну Богословську Семінарію в Бавнд Бруку
і Католицький Сиротинець у Бразилії
зложили:

Єлисавета Паладій	$200.00
Мирослава і Борис Паладій	30.00
Юрій Р. Паладій	20.00
Петро Кобзяр	25.00
Максим Курис	20.00
Степан Салик	10.00
Юрій Лопатинський	20.00
Йосиф Іванчук	10.00
Роман Бабюк і Рома Рейні	25.00
Григорій Мидляк	5.00
Лев Стеткевич	30.00
Степан Льорх	20.00
Анна Кухарук	10.00
Володимир Левицький	10.00
Ліда і Михайло Белендюк	20.00
Наталка і Володимир Грицин	25.00
Ірина і Мирослав Зслик	25.00
Ірина і Михайло Мороз	10.00
Ніна, Ярослав і Андрій Січинські	50.00
Олена й Юрій Чорний	25.00
Наталія і Михайло Білоус	20.00
Лідія і Орест Білоус	20.00
Марія і Любомир Лямпіки	25.00
Александер Вербенець	10.00
Іванна й Теофіль Кулик	30.00
Катерина Кучерак	25.00
Ірина й Богдан Висоцькі	25.00
Родина Шумило	37.00
Андрій Кобзяр	20.00
Ольга й Іван Кобзяр	25.00

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 31-го січня 1977 р., упокоївся в Бозі, в Іст Орендж, Н. Дж., наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п. ВАСИЛЬ ФЕДИК

нар. 6-го жовтня 1900 р. в с. Ходачків Малий, пов. Тернопіль, Україна.

ПАНАХИДА — в середу, 2-го лютого, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінгтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН — в четвер, 3-го лютого 1977 з того ж похоронного заведення о год. 10-ій ранку до української католицької церкви св. Ів. Хрестителя, а опісля на цвинтар Gate of Heaven, E. Hanover, N.J.

В глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
донька — ЗІНА МЕЙДЛЕНҐ
внуки — ЙОСИФ, МЕРІ-ЕН і ВАСИЛЬ
та ближча і дальша Родина

ПОМЕР ВИЗНАЧНИЙ МЕЦЕНАТ ФКУ

ДМИТРО ОНИЩАК

визначний Меценат ФКУ, відійшов у вічність 30 грудня 1976 року, в ранніх годинах, у шпиталі св. Вікентія в Бріджпорті, Конн. Похорон відбувся 31 грудня 1976 року на цвинтар св. Ів. Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Бл. п. Дмитро народився 7 листопада 1901 року, в селі Опака, пов. Любачів, Західня Україна. Важке було його життя. Тут в Америці був робітником, жив в Бріджпорті. Він — чесна, скромна людина. Підтримував своїми пожертвами добрі українські цілі. На українські студії в Гарварді пожертвував — 11,026.00 долярів.

В сороковий день смерти — 7 лютого ц. р. Впреп. о. Яр. Шуст відправить в УКЦеркві св. Покрови в Бріджпорті, о год. 8:30 ранком Заупокійну Службу Божу за душу спочилого.

Теж Впреп. о. декан Петро Огірко відправить Заупокійну Службу Божу за душу бл. п. Дмитра Онищака в п'ятницю, 11 лютого в УКЦеркві Царя Христа в Бостоні, о год. 8:00 rankom. ранком.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 29-го січня 1977 року, по короткій недузі, на 81-ну році життя, в селі Скварява, Золочівського р-ну, Україна, з Волі Всевишнього, відійшла у Вічність, наша Найдорожча МАМА і СЕСТРА

бл. п. ТЕКЛЯ БАЛАЦЬКА з роду КУЗЬМА

•

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена
в неділю, 6 березня 1977 р., о год. 12-ій дня
в українській католицькій церкві
св. о. Миколая
при President Street, PASSAIC, N.J.

В глибокому смутку остались:
син ВАСИЛЬ із дружиною СОФІЄЮ
та брат СТЕПАН — тут в Америці
сини: МАТВІЙ і СТЕПАН з усією ближчою і дальшою Родиною в Україні

Замість квітів на свіжу могилу МИСТЦЯ
бл. п. Ярослава Паладія
на фонд Православної Богословії в Бавнд Бруку, Н. Дж.
жертвують 25.00 дол.
д-р Петро і Анізія МІРЧУК
і Вікторія МАКОВСЬКА

•

Родині Покійного висловлюємо наше співчуття.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо сердечну подяку всім Приятелям та Знайомим, що брали участь в похороні та за вислови співчуття з приводу смерти нашого Найдорожчого БАТЬКА, ДІДУСЯ, ТЕСТЯ та БРАТА

бл. п. Д-ра СТЕФАНА ЯНЕВА

В першій мірі дякуємо о. С. Шавелеві, ЧССР, за відвідини Хворого в шпиталі та о. Макухові за заосмотрення Хворого Найсвятішими Тайнами. Щиро дякуємо о. Д. Библові та проф. Михайлові Добошеві за відправлення Панахиди та похорону. Подяку складаємо мгр Цяпці, панові І. Трушеві та мгр Я. Ракові за щирі слова під час поминків. Рівно ж дякуємо похоронному заведенні Литвин і Литвин за прислуги в цім дуже тяжкім горю.

За квіти дякуємо Спортовому Товариству „Чорноморська Січ", родинам проф. А. Дзедзик, д-рові М. Ґой, д-рові Б. Худьо та всій родині Фонтана.

Родині та всім, що в годині великого смутку подали пораду та полегшу, щиро дякуємо, особливо: о. Іванові Гриньохові, д-рові Володимирові Яневі, пані Ользі Беран, пані Галі Клим та пані Наталці Кормелюк.

Дякуємо всім Приятелям та Знайомим в Нюарку, Ню Джерзі та Вашінгтоні, Д. К. за вислови співчуття. Всім кого ми помянули або не згадали, дякуємо щиро. Будемо пам'ятати про всіх у наших щирих молитвах.

Донька д-р ЛЯРИСА ЯНІВ—ФОНТАНА з Родиною

ПІТТСБУРҐ ЗІБРАВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

жертв на Гарвард, що їх на протязі вечора проголошувала Анна Комічак, скарбник Комітету, свідчив про глибоке зрозуміння серед громадян необхідности завершити почате діло. Сума, зложена на бенкеті, перевищила 8,000 долярів. Завдяки цьому здійснено задум комітету відмітити ювілейний рік 200-річчя Америки збіркою 17,760 долярів на український Гарвард. Це дійсно імпозантне завершення збіркової кампанії, що на протязі десяти років дала на ФКУ понад 75,000 долярів.

Жертвенність Піттсбургщини на ФКУ є висловом всієї багатогранної української громади. Це найкраще віддзеркалює склад Почесного Комітету, що його очолили декани обох наших церков: протопресвітер А. Бек та монсіньйор Р. Данильчук. Комітет включив представників чи не всіх діючих у Піттсбургщині організацій: М. Баран (Об'єднання Українців Америки „Самопоміч''), Катерина Довбенко (Союз Українок), Джоен Федора (Ліга Українців Католиків), А. Ґерманський (Патріярхальне Товариство), Люба Глутковська (Танцювальна Група „Полтава''), Маркіян Комічак (Школа Українських Танців), З. Команицький (Український Робітничий Союз), М. Майнош (Союз Українців Католиків „Провидіння''), Елізабет Мітчел (Українська Православна Ліга), Ю. Поліщук (Українська Кімната при Піттсбурґському університеті), К. Сачко (Український Народний Союз, Відділ 53), М. Сохоцький (Українське Технологічне Товариство) та М. С. Тимяк (Кредитова Спілка „Самопоміч'').

Від Головної Екзекутиви ФКУ виступив Роман Процик, докторант із Філядельфії. Нав'язуючи до історичних подій 22-го січня, він начеркнув ролю катедр українознавства та Наукового Інституту при Гарвардському університеті, як засобу нашого культурного протинаступу. Слова молодого доповідача лишили помітне враження на приявних. В його особі втілювалась молода зміна, що без балясту пересудів включається у конструктивну дію громади.

Про працю в ділянці української документації говорив бібліотекар Українського Наукового Інституту Едвард Касинець. Його ентузіязм та професійна компетентність були добрим віддзеркаленням творчої атмосфери, що впадає в очі всім, хто відвідує „Український Гарвард''.

Мистецьку частину свята виповнив Ярема Цісарук, виконуючи низку пісень при акомпаньяменті своєї дружини.

У кінцевому слові монсеньйор Данильчук відмітив, що величавий осяг створення Українського Наукового Центру при Гарварді — це діло лиш невеликого відсотка всіх українців в Америці. Він підчеркнув корисність всіх проявів нашого громадського життя та необхідність взаємної толерації.

Після могутнього „Ще не вмерла'' приявні ще довго обмінювались враженнями з цієї небуденної в історії Піттсбургу імпрези.

ДВОДЕННА КОНФЕРЕНЦІЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

війни та Берлінської блокади найбільшою загрозою для совєтської внутрішньої безпеки (як тепер пишуть совєтські публіцисти) були українські націоналістичні повстанці в Карпатах. Одначе, відгомони в західній пресі про цей драматичний епізод можна б наліпити на кількох сторінках паперу..."

Проф. Армстронґ, як теж проф. Гол гостро критикували росіян за їх намагання русифікувати не-російські народи.

Вечером відбувся бенкет, яким проводив проф. Добрянський і на якому головними промовцями були сенатор Джесі Гелмс з Північної Каролайни та Владімір Максімов, головний редактор „Континенту", який видають російські дисиденти в Західній Европі. У своїй дуже обережній промові п. Максімов говорив про „новий феномен" в СССР відносно співпраці всіх на-національностей в обороні людських прав. „Українець Микола Руденко та росіянин Андрей Сахаров живуть і працюють у тісній співпраці, як це роблять Петро Григоренко, росіянин українського походження, кримський татарин Мустафа Джемілев, жид Владімір Слєпак та грузин Константин Гамесахурдіян, як теж надволжанські німці, естонці, вірменці, литовці, білоруси та лотиші,", — говорив Максімов.

В п'ятницю 28-го січня ц.р., відбуто третій і четвертий панелі конференції про „Гельсінську угоду" та переговори САЛТ-у.

Д-р Річард В. Аллен, бувший дорадник уряду в перших місяцях каденції президента Ніксона та визначний спеціяліст в міжнародній економічній політиці, проводив третім панелем. Доповідачами про „фіяско" „Гельсінської угоди" були д-р Майлс Костік, автор і економіст; д-р Маршал Ґолдман з Російського Дослідчого Центру в Гарвардському Університеті; д-р Ернест Лєфевер, директор Етики та публічної політики в Інституті Кеннеді в Джорджтавн Університеті, та Роберт Мосс, редактор „Закордонного Репорту", що виходить як спеціяльний додаток широкознаного англійського журналу „Економіст" в Лондоні.

Четвертий і останній панель під головуванням професора Г. Ворена Ноттера з Вірджінського Університету був присвячений американсько-совєтським переговорам про обмеження атомового зброєння (САЛТ). На ньому промовляли: Вілліям Іґан Колбі, бувший директор CIA (Центральна Розвідча Агенція); д-р Джон Ф. Лєман, б. заступник директора американської делегації на переговори САЛТ; д-р Вілліям Снайдер, Гудсонський Інститут, та д-р Яремій Дж. Стовн, екзекутивний директор Федерації Американських Науковців.

Крім проф. Добрянського з українців взяли участь у конференції д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", Віра Довгань, секретарка Крайового Комітету Поневолених Націй, Володимир Претка, касир того ж Комітету, та Борис Потапенко від Українського Інформаційного Бюра в Ню Йорку.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ПРОКОПІВ — довголітня членка УНС 301 Відд. в Чікаго, Ілл., померла 10 листопада 1976 р. на 85р. ж. Нар. в с. Огладів, пов. Радехів, Україна, і стала членкою УНС в 1914 р. Полишила в смутку мужа Степана, замужню доньку Параскевію, дві внучки і чотири правнучки. Похорон відбувся 12 листопада 1976 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Врублівський, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го ЛЮТОГО 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні звичайні загальні збори 214-го Відділу при УСВТ „Чорн. Січ" о год. 4-ій по пол. в приміщенні Дому УСВТ „Чорном. Січ", 680 Сенфорд Аве. На порядку: відриття, вибір Президії зборів, відчитання протоколу з попередніх зборів, звіти уступаючої Управи і К. Комісії, вибір нової Управи, справи організаційної кампанії в 1977 р., закриття і перекуска. Якщо на означений час не явиться відповідна кількість членів, збори відбудуться на 30 хв. пізніше, при такій кількості, що становитиме кворум. Проситься чл. прибути. Кожного понеділка між 7:30-8:30 в приміщенні УСВТ „Чорн. Січ" можна вплачувати чл. вкладки та полагоджувати Союзові справи. Б. Сольчаник, гол., А. Твардовський, секр., В. Маркусь, касир.

П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЛЮТОГО 1977 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Звичайні загальні збори Т-ва „Культура" 457-ий Відд. о год. 7-ій веч. в домівці Літературно-Мистецького Клюбу при 136 Друга Аве., III. поверх в Ню Йорку. До численної участи запрошує Управа: Ів. Керницький, гол., Т. Шумилович, секр.

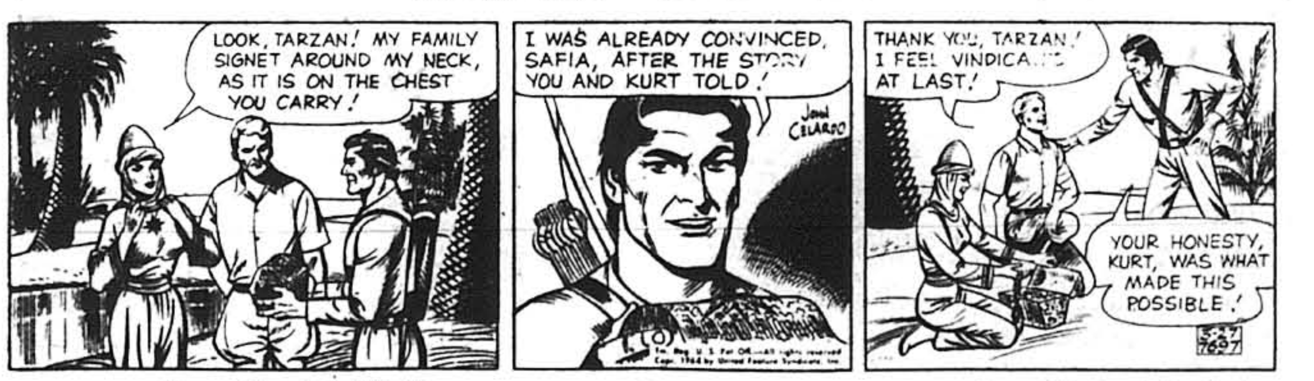
ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВИСТАВКА ОБРАЗІВ ЛЕСІ СОХАР

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує першу виставку образів Лесі Сохар в галерії ОМУА при 136 2-га евеню. Відкриття виставки відбудеться в неділю, 6-го лютого ц. р., о год. 1-ій по полудні. Оглядати виставку, яка триватиме до 20-го лютого, можна в суботи і неділі від год. 12-ої дня до 8-ої вечора.

Мілена Рудницька
Невидимі Стигмати
Книжка у твердій темно-бронзовій обгортці із золотими буквами. 552 сторінки із фотографічною документацією.
Ціна 15.00 долярів.
SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

ТАРЗАН, Ч. 7697 Повернені скарби

Глянь, Тарзане! Мій родинний сигнет навколо моєї шиї такий, як і на скринці, яку ти несеш.

Я був переконаний, Сафія почувши твою і Курта розповідь!

Дякую Тарзане! Я вкінці почуваюся оправданим! Твоя чесність, Курте, уможливила це!